

1. De oprichting

We schrijven het begin van deze eeuw. Enkele Mechelse studenten van het internaat St. Victor te Alsemberg, waar toen reeds voetbal gespeeld werd, willen van hun vrije tijd gebruik maken om deze nieuwe sport enigszins georganiseerd te beoefenen in hun geboortestad Mechelen. Het Voetbal was daar nog bijna totaal onbekend. Om de ploeg verder aan te vullen werd er uitgezien naar andere Mechelse studenten, zoals onder andere deze van de Hogeschool van Leuven en het Sint-Romboutscollege.

Een eerste noodzaak was het vinden van een bespeelbaar oefenterrein. Daarom begaven enkelen onder leiding van Guillaume Geens zich naar Dhr. Leblus, toenmalig Schepen van Openbare Werken, met de vraag of de Hendrik Speecqvest als voetbalterrein zou mogen gebruikt worden. Ondanks het feit dat men toen reeds liet uitschijnen dat de voetbalsport misschien voor nieuwe inkomsten zou kunnen zorgen, kreeg men een negatief antwoord. Enigszins teleurgesteld besloot een klein aantal voetballers dan maar alvast te gaan oefenen op een begrast deel van het militair oefenplein van het Mechelse garnizoen op de Antwerpse steenweg.

Ondertussen nam het spelersaantal alsmaar toe en werd er in oktober 1904 een oprichtingsvergadering gehouden in het lokaal 'Cave de Munich', gelegen aan de IJzeren Leen. Hier werd dan het uiteindelijke besluit genomen om een voetbalring op te richten, die de naam 'Football Club Malinois' zou krijgen. Eerste voorzitter werd student aan de Hogeschool te Leuven, Theo Delvaux, de ziel en oprichter van de nieuwe club. Hij werd kort daarna vervangen door Kanunnik Francis Dessain. Denis Huyghebaert werd secretaris en Guillaume Geens schatbewaarder. Als kleuren van de club werden geel-rood gekozen, de stadskleuren van Mechelen en de leuze luidde 'Quo non ascendum'. Na een paar weken vond men een nieuw terrein op het einde van de Pansiusdreef dat vanaf 14 november als oefenveld werd gebruikt. De goal was een vissersnet!

De volgende vergadering van de club werd besteed aan een gezamenlijk bezoek aan het speelveld van Beerschot waar de internationale match België-Holland plaats had. Francis Dessain, op dat moment nog speler van Leopold-Club, was toen kapitein van de Belgische nationale ploeg en stond als center-voor in het elftal dat Holland met 6 – 4 versloeg. Na de match spreken enkele Mechelse jongeren hem aan en overtuigen hem om naar FCM over te komen om hen te helpen met zijn ervaring.

2. Bloc 16

De ongeschiktheid van het veld waarop de oefenmatches werden gespeeld, noodzaakte het bestuur een nieuw terrein te zoeken, dat ontdekt werd net buiten de Pansiusdreef. Het was een stuk braakgrond, dat toebehoorde aan het Beheer van de IJzeren Weg en gelegen was aan het seinhuis (bloc 16). Deze grond werd door de leden in orde gebracht en werd het eerste officieel speelveld van FC Malinois. De eerste goal werd gemaakt uit twee stokken met een koord. Voor de som van 20 frank konden ze zich dan een zware houten goal permitteren, die bij elke oefening in de grond werd geplant.

De spelers van FC Malinois begonnen hun inrichting aan bloc 16 met een uitgave te doen van 100 BEF. Deze som werd besteed aan het ontwortelen en het in orde brengen van de grond, de aankoop van een tweede goal en van twee vogelnetten. Het chalet of de kleedkamers van de spelers van Malinois waren gevestigd in een herberg op Bruinekruis, bij Dhr. Keller, op een drietal minuten lopen van het speelveld.

Ook Racing Mechelen had een probleem met het zoeken van een geschikt terrein. Na een tijd op de Antwerpse Steenweg te hebben gespeeld, doet het bestuur van Racing een aanbod aan FCM om 1 dag per week het terrein te mogen huren. FCM zegt ja en zo oefenen de 2 clubs zich beiden op hetzelfde veld achter de Pansiusdreef.

Natuurlijk kon de eerste derby niet lang op zich laten wachten. Deze had plaats op de 24ste September van 1905. FCM won met 2-1.

Ook in de periode dat ze op bloc 16 speelden, zie je dat vele spelers en bestuurders vaak van club wisselen. Dit feit valt uit te leggen doordat sommige spelers en bestuurders van beide clubs hun invloed op anderen gebruikt hebben om ze naar hun club over te brengen. Velen stapten dus over van groen-wit naar rood-geel en omgekeerd, soms maar voor een paar weken. De ploeg die hier het meeste had onder te lijden was toch FCM, veel jeugdige spelers verkozen echter bij Racing te gaan spelen.

3. De Mechelse jeugd ontdekt het voetbal

Omdat in het jaar 1904 tegelijkertijd de oprichting van FC Malinois en RC Mechelen tot stand kwam, volgde er een geweldige belangstelling van de jeugd voor het nieuwe opkomende voetbalspel. Weldra was er geen wijk meer binnen of buiten de stadskern of er speelde wel een of andere straatploeg, met zijn eigen naam en kleuren, een partijtje tegen de naburige wijk.

In die periode volgde ook de oprichting van de Union Malinoise, een scoutinggroep die de jonge spelers moest overhalen zich aan te sluiten bij één van de grotere zoals FC Malinois. Dit was natuurlijk een schitterende zaak als je ziet welke schitterende elementen er uit die straatclubs zijn opgepikt en later grote voetballers zijn geworden zo bijvoorbeeld Thuur Sterckx en Fons Rits.

4. De officiële aansluiting bij de KBVB

De Football Club Malinois bestond reeds 16 maanden toen zij in de algemene vergadering te Brussel, gehouden op zondag 28 januari 1906, de officiële aansluiting bekam bij de Koninklijke Belgische Voetbalbond. Na deze aansluiting kreeg de club een bestuursorgaan met Francis Dessain als voorzitter, Denis Huyghebaert als secretaris en Charles Sterckx als schatbewaarder.

Vanaf dit ogenblik nam het aantal leden stilaan toe met een reeks spelers die er zich met moed en ijver op toelegden om zich in het voetbalspel te volmaken. Het speelseizoen 1905 - 1906 was reeds volop bezig toen de bovenvermelde aansluiting gebeurde, met als gevolg dat FC Malinois in het jaar 1906 nog diende voort te spelen in 3de Divisie (Provincie Brabant). Het terrein aan Bloc 16 diende als speelveld tijdens het eerste jaar, maar de Staat eiste het stuk grond op. Zij hadden het nodig om de spoorlijn Brussel-Mechelen-Antwerpen aan te leggen. Maar gelukkig had er eind 1905 had de stichting plaats van een 'Maatschappij' van 21 leden om de huur te waarborgen van een grond met kleedkamer tussen de Tervuren Steenweg en de Vaart, nu Voetbalstraat en toebehorende aan brouwer Charles Feremans. Racing dat nu ook geen veld meer had trok naar de Slachthuisvest.

Nadat de voorwaarden voor de huur van de grond werden aanvaard, werden ogenblikkelijk de nodige maatregelen genomen om hem bespeelbaar te maken. Het terrein was fel moerassig en moest gedempt en drooggelegd worden.

Hier werden asse en fabrieksafval gebruikt van de Gasfabriek van Gaston Reydam, een bestuurslid en speler. De inhuldiging van het nieuwe terrein aan de Vaart ging gepaard met een eerste 1ste Divisiematch te Mechelen, die gespeeld werd tussen Antwerp FC en Daring Brussel. De inkomprijs bedroeg 0.25 en 0.50 BEF Voor een gewone wedstrijd betaalde men 0.10 en 0.25 BEF. In die tijd beschikte het Bestuur van FC Malinois niet over de nodige geldelijke inkomsten om de talrijke uitgaven te dekken.

Om de financiële toestand te verbeteren werden tussen Antwerpen en Mechelen verschillende loop- en gaanwedstrijden ingericht met vertrek in Berchem aan café 'De Robinet' en met aankomst op het terrein aan de Vaart. Op deze wijze trachtte men meer volk naar het speelveld te lokken.

Zo gebeurde het op een dag dat Guillaume Geens het startschot gaf met een echte revolver. Een politieagent die dit zag maakte onmiddellijk een proces-verbaal op tegen Geens wegens verboden wapendracht en leidde hem naar het politiebureau. Na de gewenste uitleg werd hij dan uiteindelijk toch vrijgelaten en kon met de fiets naar Mechelen terugkeren, waar hij nog voor delopers aankwam.

5. Een vernielend onweer

Alsof FC nog niet genoeg financiële problemen had, werd het nogmaals op de proef gesteld. Het terrein aan de vaart was afgesloten door een houten schutsel, de uitgaven hiervoor gedaan, liepen veel hoger op dan verwacht. Tot overmaat van ramp kwam er een geweldige rukwind die een groot deel van het houten schutsel vernielde. De herstellingen hiervoor gingen weer een enorme som vergen, en de bestuursleden speelden reeds met de gedachte om de inrichting van de club vaarwel te zeggen en het spel op te geven. Maar de reddende hulp kwam van voorzitter Francis Dessain, die (weer) orde op zaken stelde.

6. Amateurs in ontwikkeling

Een grotere zorg voor Francis Dessain was de uitrusting van de spelers. Vooral de schoenen die sommige spelers droegen waren allesbehalve voetbalschoenen. Zo speelde bijvoorbeeld Gaston Reydam met zware jachtschoenen met koperen haken en zolen van 1/2 cm dikte en Guido Tinel met knopbottinnen. Dit was omdat elke speler toen zelf zijn uitrusting moest kopen, wat voor hem een grote uitgave betekende. De schoenen werden daarom in grote hoeveelheden aangekocht door de club die dan door de spelers konden gekocht worden op afbetaling en een goedkopere prijs. Deze schoenen waren van het merk Bulldog. Dit was het merk van een Tilburgse handelaar, Dupont genaamd. Hierdoor kwam FC in aanraking met Willem II uit Tilburg, tegen wie een paar vriendschapswedstrijden werden gespeeld.

Als tweede gerangschikte in 3de afdeling in 1906-1907 klonk FCM voor het nieuwe seizoen naar 2de afdeling. In 1908 werd door de Belgische Voetbalbond de Promotie-Afdeling ingericht. Omdat de Mechelaars het voorafgaande seizoen, tweede gerangschikt was in de 2de Divisie, Provincie Antwerpen, mochten zij hierin deelnemen.

7. De inzet van de leden groeit

a) *Moreel van de spelers*

Zoals hierboven gezegd heerste er in het begin, zowel bij de bestuurders als bij de spelers, nogal een amateursgeest. Voetbal was voor hen louter vermaak, een spel dat niet ernstig werd opgevat. Soms ging dat nogal ver. Zo gebeurde het dat tijdens een match ineens één van de halfbacks stil van het plein afging. Toen de kapitein achter hem aanging en vroeg wat hij van zin was, antwoordde hij dat het de gewoonte was dat zijn familie om 16.00 u koffie dronk en dat zijn vader graag had dat hij erbij was.

Ook gebeurde het meermaals als FCM op verplaatsing moest spelen en ze met de trein gingen, maar 8 of 10 man op tijd kwam opdagen. In die tijd waren er nog geen taxi's en het enige vervoer mogelijk was dat met paard en kar. Toch drong er stilaan wat plichtsbesef door bij de spelers. Ze werden met geduld en stelselmatig aandrigen, ervan overtuigd dat voetbal een ploegsport was en dat in een ploegsport, het niet enkel ging om plezier, maar ook om samen streven naar een doel. Elke speler had plichten ten opzichte van zijn 10 medespelers.

b) *De eerste erevoorzitters*

In het seizoen '09-'10 werden 2 personen die een belangrijke rol speelden en de club zeer uitgebreid aanmoedigden (financieel) verkozen tot erevoorzitter. Het zijn Gaston de Meester de Heyndonck en François Empain.

c) *Verwezenlijkingen van de supporters*

Bij zijn vijfjarig bestaan, in 1910, stond FC Malinois op stevige voeten. Naar het voorbeeld van grote clubs wilde FC Malinois ook zijn officieel orgaan. En zodus volgde de oprichting van een krantje 'Malinois-Sport' waarvan het eerste exemplaar verscheen op 4 februari 1910. Het werd gedrukt bij Dierickx-Beke, op de IJzerenleen, en kostte 0.10 BEF. Maar Malinois-Sport had geen langdurig bestaan. Zoals gewoonlijk waren de studenteninrichters heel enthousiast bij de aanvang, maar toen echter bleek dat zo'n krantje veel moeite, kracht en inspanningen vroeg, verminderde het enthousiasme snel en 'Malinois-Sport' verdween uit de circulatie na amper één verschenen nummer, zodat het meer als een jubileumuitgave kan aanzien worden.

Dat in Malinois rond het tijdstip van 1909-1910 krachtadig werd gewerkt en de leden met wilskracht bezielde waren om de club groot te maken, wordt bewezen door het feit dat meerdere onder hen hun examen van scheidsrechter aflegden. Een nieuwe organisatie was tot stand gekomen in de schoot van de club, namelijk het 'Selectiecomité', dat grote diensten bewees aan de ploegen.

Het terrein aan de Tervuren Steenweg werd door FC Malinois gebruikt tot in 1911. Toen kocht voorzitter Francis Dessain, samen met enkele leden van zijn familie en Dhr. Van Diepenbeek van de brouwerij Chevalier-Marin een uitgestrekte grond van 2,5 hectaren, gelegen achter de artilleriekazerne op de Liersesteenweg. In 1911-1912 was RC Mechelen uit 1ste Divisie naar Promotie gedaald, zodat in het seizoen 1912-1913 de twee Mechelse clubs zich in dezelfde afdeling bevonden.

8. De oorlogsjaren '14-'18

Tien jaar na de oprichting van de club brak de oorlog uit. Vanaf augustus 1914 tot 1919 werd er niet meer officieel gevoetbald. De meeste spelers waren namelijk in het leger geroepen. De Bond had er wel voor gezorgd dat er nog matches werden gespeeld onder zijn toezicht, maar veelal werd er gespeeld tegen zusterclub Racing en nog een paar kleinere clubs uit het Mechelse.

Elke oorlog eist slachtoffers, dus ook de eerste wereldoorlog. Voor deze slachtoffers schreef Lode De Maeyer in 1929 volgend gedicht.

IN MEMORIAM

D'r beeft zoo'n wondere stille klacht
Doorheen mijn luisterend peinzen
En 'k zie, 'k herkenne menig vriend
In mijn gedachten rijzen.
Ik sta hier voor een kil gesteend
Waarop hun naam staat geschreven...
Ik staar, ik huiver voor de nacht
Die z'ons niet weer wou geven.
Ze ijlden moedig naar den krijg
Ter vrijheid van den lande
Ze stelden voor dat eedle doel
Hun goed en bloed te pande.
De zwarte krijgers van den dood
Die hen in zwartheid velden

Ontnamen aan hun dierbaren, troost,
Aan Malinois, z'n helden.
En elk gepeins werd ons een snik
Die w' aan ons herte vroegen
Een paars kryzante van verdriet
Die w' op hun graven droegen.
En thans we juichen om ons roem,
Nu zullen we gedenken
Dat zij ook hielpen om ons trots
En rijken oogst te schenken.
D'r beeft zoo'n wondere stille klacht
Doorheen ons dierbaar weten
"Ach, vrienden, van ons Geel en Rood
Zoudt gij ons nu vergeten?"

9. Een jaartje in Eerste

Het eerste seizoen na de oorlog eindigde FC Malinois op de 7de plaats met 21 punten, achter ploegen als Anderlecht, Standard en Berchem. Al was die rangschikking op zich niet zo slecht, toch was ze enigszins teleurstellend. Want vóór de oorlog was FC gewoon binnen de eerste 4 te spelen. De ploeg was nochtans sterk genoeg om dat jaar zelfs kampioen te spelen, maar er scheelde iets aan het samenspel. De jongeren konden namelijk maar niet wennen aan het spel van de hun oudere medespelers die tijdens militaire matches hun techniek wat hadden bijgeschaafd.

Maar feitelijk had het allemaal niet zoveel belang, er was beslist op de Bond dat er dat jaar geen klimmers en dalers zouden zijn, aangezien de clubs zwaar aangetast waren door de oorlog.

Het volgend seizoen was gunstiger voor FCM. Ze speelden, na een tumultueus einde, kampioen en gingen voor het eerst in hun geschiedenis naar de 1ste afdeling. De voorlaatste match tegen Standard, een match voor de eerste plaats was uitgelopen op rellen, die hun verloop kregen in Brussel voor de Union Belge. Als cadeau kreeg FCM de straf om 2 matches voor gesloten deuren te spelen.

Het eerste seizoen in de eerste afdeling mocht voor Mechelen niet zijn wat het verwachtte. In de eerste 7 matches behaalde ze wel nog 9 punten en stonden ze 4de, maar tijdens de 8ste match tegen Cercle Brugge, verloor Mechelen veel spelers door blessure. Vervanging was er niet en dus volgde er een terugval, Mechelen kon nog amper 4 punten sprokkelen. Mechelen degradeerde dus terug naar de Promotie-Afdeling, reeks A.

De Bond had namelijk een nieuwe regeling vastgelegd voor het seizoen 1923-1924. De 1ste Afdeling werd de Ere-Afdeling en de Promotie-Afdeling werd opgesplitst in een A en een B reeks. Er werd ook een derde promotieplaats voorzien voor de winnaar van de heen- en terugwedstrijd tussen de nummers 2 van beide reeksen. Het plan van de opsplitsing van de Promotie-Afdeling werd niet lang volgehouden. In het seizoen 1926-1927 werden ze terug samengevoegd onder de naam 1ste divisie.

10. Mechelen neemt tweede start

In dat seizoen 1923-1924 eindigde Mechelen 2de na Anderlecht, speelde testmatches tegen La Forestioise, won deze en werd zo de eerste derde opklimmer naar eerste. Ook deze keer verging het de Mechelse club niet goed en werd ze verplicht om het volgende jaar een stapje terug te zetten naar de Promotie-B.

Het seizoen 1925-1926 was voor FC Malinois meer dan succesvol te noemen. Zij wonnen niet alleen het kampioenschap van hun afdeling, maar verloren geen enkel punt op eigen terrein en behaalden het record van 106 gemaakte goals. Dit was nog nooit gebeurd in de hogere afdeling. De Mechelse kampioenen speelden dus in het seizoen 1926-1927, in de hoogste Belgische divisie: de Ere-Afdeling. In de eerste ronde van dit seizoen wilde het helaas maar niet vloten en toen zij uiteindelijk op dreef waren gekomen, was het te laat om de schade te herstellen en moesten ze voor de zoveelste keer weer zakken.

Geel-rood zakte terug naar 1ste divisie, waar ze de grote favoriet waren. De tegenstanders voelden aan dat ze naar de hoogste afdeling wilden en werden hierdoor extra gemotiveerd. De strijd was hevig en er moest extra hard gevochten worden, maar ze werden kampioen.

Op maandag 7 mei 1928, was het feest in Mechelen ter ere van FC Malinois dat glorievol kampioen van de 1ste divisie was geworden en kampioen van België afdeling juniors. FC Vilvoorde, FC Muysen, de leden van het Verbond van de Mechelse Scheidsrechters en ruim 2000 FCM vrienden en supporters trokken, in stoet, opgeluisterd met vlaggen, bloemen en fanfare, naar het stadhuis. Daar werden ze gelukgewenst door de burgemeester, Ridder Dessain. Na talrijke toespraken en woorden van lof overhandigde Ridder Dessain de clubvlag aan de voorzitter van FCM, Kanunnik Dessain. De stoet trok naar het Café Royal, waar er tot 22 uur nog doorgefeest werd.

Ook het volgend voetbalseizoen was voorspoedig. Voor de eerste maal gelukte de club er in, om twee achtereenvolgende seizoenen in Ere-Afdeling te spelen. Dit feit was voor de club nog waardevoller aangezien het gebeurde in het seizoen dat de club haar 25ste verjaardag vierde en dat op 17 mei van dat zelfde jaar onze Z.E. Heer Kanunnik Dessain bericht van het Kabinet van de Koning ontving dat onze Mechelse club tot «Royal Footballclub Malinois» bevorderd was.

11. RFC Malinois na 25 jaar

Om deze periode van 25 jaar bestaan af te sluiten, jaren waarin met enorme inzet en ijver gewerkt werd in en rond de ploeg, laat ik hier Kanunnik Dessain aan het woord .

Hoe verre wij staan ?

Misschien wat beknopt, en zekerlijk verre van volledig, blijft het overzicht dat we dan aan de eerste vijf en twintig jaren van Malinois' bestaan hebben gewijd, een uiterst nederig, haast pover iets. We weten het, en openhartig bekennen wij dat onze schamele arbeid, door ons geweld nederig is gebleven: nederigheid en ootmoed zijn de zuiverste kentekens van ware sportmannen, hun schoonste titel, die beschamend door grootsprekerij tot een waardeloze nietigheid moet verroesten.

In enkele zinnen legden wij elders de betekenis der tien eerste clubjaren uit, er blijft ons nog de vijftien laatste, en wel in 't bijzonder de tien naoorlogse begrijpelijker wijze saam te vatten.

Het eerste tijdperk, onze jeugd, onze ontwikkelingsperiode, gaat gekenmerkt door, laat ons zeggen, een geest van «'t zal wel gaan», onbewust egoïsme sloeg verlamdend in, tot wanneer stilaan gezonderde begrippen doordrongen en zelfopoffering en solidariteit er als de eerste vruchten uit gedijen gingen.

Het naoorlogse verloop werd gekarakteriseerd door bijzonder deze twee hoedanigheden: taai volharden, nooit zwart ontmoedigend gejammer midden tegenslagen allerhande.

De glorie door ons klein maar dapper leger bevochten, is niet alleen het gevolg uit menige overwinning voortvloeiend, doch inzonderheid stuk voor stuk aan de groots gedragen nederlagen ontruikt en de grootste roem die FCM te veroveren wist deze tien laatste jaren, was zijn machtig sprekend standhouden, zijn ongeschokte hooggehouden moraal, ofschoon herhaalde tegenstagen vaak al zijn pogen stuk sloegen. En zo zagen wij, in een tijdverloop van negen jaar, Malinois tot viermaal toe in de hoogste afdeling binnenvechten, en er ook weer driemaal buitengewongen, en dat met den gulden lach in de ogen, zonder verwijt, zonder haat noch wrok, zonder gramschap, maar boven alles uit zonder de minste ontmoediging. Het hart van een oprecht, een ondervindingrijk sportman moet wel overvloeien van genoeg bij zoveel schoons - en de jongeren strekt het wel tot na te volgen voorbeeld - dat mag als ware gezonde sport betiteld.

Onze dank, onze innige dank aan al degenen, spelers en bestuursleden, die deze tien jaar midden de branding stonden, pal, manhaftig, nooit ontmoedigd, aan allen onze sympathieke bewondering om dien glorieuze kamp, waar de schoonste successen naast de zwartste tegenslagen, heel vaak wonderbaarlijk afwisselden.

Wij gaan die moedigen niet ziften, we zullen evenmin al deze verknochten geen rangschikking in onze harten bieden, allen stelden ze zich verdienstelijk aan, allen werkten ze mee voor ons dierbaar Geel en Rood.

Een gepeins, een wens nog willen wij uiten: dat ze voortgaan hunnen plicht te kwijten, en de toekomst, de nog heerlijker toekomst hoort ons.

De roemvolle jaren 1930-1956

1. De machtswissel Racing – Malinois

De nu volgende geschiedenis van de sinds 1929 door FCM afgelegde weg bewijst ten volle dat de door Kanunnik Dessain uitgedrukte hoop op succes tenvolle verwezenlijkt werd, en ongetwijfeld de meest stoutmoedige en optimistische verwachtingen van de ouderen overtroffen heeft! De mooie prestatie van het vorige speeljaar werd in 1929 - 1930 niet herhaald. Lang vreesde men zelfs voor het ergste, maar gelukkig bracht de tweede ronde een zekere “remonte”. Malinois eindigde elfde in de eindrangschikking.

In zijn in 1942 verschenen boek, “Onze Voetbalfiguren”, schrijft de gekende sportjournalist Pol Jacquemyns : “Door de geschiedenis van het Mechelse voetbal ligt een zeer duidelijke lijn: tot 1930 gaf Racing de toon aan, en vanaf dat jaar ging het plaatselijk meesterschap definitief over naar club, in de wandeling beter gekend onder de benaming Malinois”.

Het seizoen 1930-1931 was dus voor Malinois een belangrijk seizoen, waarin voor de eerste keer in het Mechelse voetbal een prachtige tweede plaats in de Ere-afdeling behaald werd. Tot de laatste zondag waren we titelkandidaat, dan bracht een nederlaag op Beerschot, samenvallend met een overwinning van Antwerp op RC Mechelen de beslissing: Antwerp was kampioen. Sommige supporters stelde het zo, dat Racing niet van plan was om te winnen en dat ze dus expres verloren om zo stadsgenoot RFC van de titel te houden. Maar de mislukking van de laatste

speeldag kon echter de vreugde van een prachtig gelukt seizoen niet verjagen.

Het daarop volgende seizoen was bepaald een slecht seizoen te noemen. Vertrokken als aanspraakmaker op de titel moest Malinois tenslotte nog hard vechten om het behoud te verzekeren. Een excuus, talrijke gekwetsten in een niet al te brede kern. Malinois eindigde dat jaar tiende.

In 1932 – 1933 eindigde RFC negende na een seizoen met hoogten en laagten, niet minder dan 23 spelers werden opgesteld. Tijdens dit seizoen werd Bert De Cleyn, toen nog maar 15 jaar voor het eerst opgesteld en het werd de aanvang van een ongewone loopbaan. Voor Louis Van de Venne, die nog een heelkundige ingreep had laten uitvoeren om nog te kunnen blijven spelen, was het zijn laatste seizoen. Een merkwaardigheid uit het seizoen was het in gebreken blijven van de doelschutters. In het geheel werden er slechts 49 doelpunten gescord waarvan “Gobber” Noëth er elf voor zijn rekening nam.

Juist zoals het vorige jaar eindigde RFCM's eerste elftal in 1933 – 1934 op de negende plaats. Er werd nochtans heel wat beter gespeeld dan het vorige jaar maar toch verliep het seizoen in “mineur” ondanks het feit dat onze doelschutters 71 goals konden maken.

Het daaropvolgend seizoen was het jaar van de schitterende heropstanding, bekroond met een reeks van prachtige eindresultaten. Het eerste elftal eindigde, na een goed en regelmatig seizoen, op de zesde plaats, tot grote voldoening van het bestuur en de supporters die na 3 jaar terug een sterk Malinois zagen. Mertens en Patteet, twee jonge elementen, hadden een grote indruk nagelaten terwijl Bert de Cleyn zich meer en meer als vedette ontpopte. Het speeljaar 1935-1936 was weer een jaar van grote betekenis voor Malinois. Het onverpoosde werk van Kanunnik Dessain, trainer Maxwell en hun helpers begon zijn rijke vruchten af te werpen. RFCM speelde reeds haar zevende achtereenvolgend jaar in Ere-afdeling. Met deze hoge categorie was het één geworden. Ook in 1936-1937 kende de club een flink seizoen met als beloning een verdienstelijke vijfde plaats in het kampioenschap. De jonge Rik Coppens werd tijdens dit jaar titularis. Buiten de elf van de basisploeg waren Jef Patteet en Gabriel Noëth echter de meest op de voorgrond tredende spelers.

De verwachtingen van de supporters waren hoog gespannen voor het seizoen 1937-1938, mede dankzij de vele jonge elementen, die een positieve indruk nalieten. Maar Malinois ontgoochelde zijn supporters toen de club slechts op de tiende plaats eindigde. Wederom waren talrijke spelers genoodzaakt aan de kant te blijven door kwetsuren zodat het zeer moeilijk werd om een degelijke ploeg te vormen. Bertulens werd een vaste pion en Bert De Cleyn scoorde 21 maal. Ook stadsgenoot Racing stelde zijn supporters teleur. Racing was namelijk gedegradeerd zodat er voor het eerst sinds 10 jaar geen officiële derby meer werd gespeeld.

2. De WM of stopperspilspeel

In het seizoen 1938-1939 steekt Malinois, als tweede Belgische club na Daring Brussel, officieel van wal met een nieuw systeem de WM of stopperspilspeel genaamd.

Het stopperspilspeel vond zijn ingang na de invoering van de buitenspelregel in 1925. De spelers worden geplaatst volgens een 3-2-5 opstelling. Dit houdt in 1 doelvredediger, 3 achterspelers, 2 middenvelders en 5 aanvallend ingestelde spelers. De centrale vredediger, ook stopperspil of gewoon stopper genaamd, moest de middenvoor van de tegenpartij dekken of ‘stoppen’.

Het systeem werd uitgedacht door Herbert Chapman, de toenmalige manager van Arsenal, om het probleem van de uit de hand gesprongen score het hoofd te bieden. Chapman gebruikte dit WM-systeem op een speciale manier die Arsenal in acht jaar vijf maal het Leaguekampioenschap en tweemaal de FA Cup zou bezorgen. Andere clubs probeerden het succesvolle WM van Arsenal aan te overtroeven met wat genoemd werd ‘een dubbele spits’. Als deze twee spitsen goed samenwerkten konden ze de tegenstrever veel schade toebrengen.

Het systeem werd ook WM genoemd omdat het vanaf boven af gezien de vijf voorhoedespelers de letter W vormen en de backs en halfbacks de letter M.

Bij Malinois was het de vroegere back Fons Rits die dé zware post van stopper waarnam. Met de centerhalfplaats erfde hij tevens het kapiteinschap van Hellemans. Deze nieuwe methode werd niet door iedereen begrepen. Bepaalde Antwerpse persmensen maakten van deze kans gebruik om – de onbeminde provincieclub - op een laffe en vooral chauvinistische manier aan te vallen. Het was dan ook geen wonder dat Fons Rits, vooral na een overwinning bij de tegenstrever, door bepaalde toeschouwers werd uitgejouwd. De vele overwinningen bezorgde aan geel-rood een vierde plaats en hierdoor werd het bewijs geleverd dat onze voorzitter, kanunnik Dessain, het met zijn vooruitstrevende tactische opvattingen bij het rechte eind had.

3. Oorlog brengt niet steeds ongeluk

Ook al wordt er niet onmiddellijk oorlog gevoerd op onze bodem, toch wordt in België de normale competitie opgeschort en vervangen door een provinciale noodcompetitie. Maar die bracht nog meer verwarring tot stand en zodoende werd er opnieuw overgeschakeld naar een nationaal kampioenschap. Het uitbreken van de oorlog in ons land liet echter beide competities onafgewerkt.

10 mei 1940 was een zeer dramatisch eindpunt. Het oorlogsgebeuren bracht alles uit zijn evenwicht. Nadat men dacht dat de ergste storm voorbijgetrokken was, werd eind september 1940 aangevangen met een regionaal kampioenschap, betwist tussen de clubs uit de provincie Antwerpen, waarbij ook Eendracht Aalst zich aansloot. Deze competitie strandde roemloos door een gebrek aan vervoersmiddelen en op het uitblijven van de publieke belangstelling, die met andere dingen bezig waren dan met voetbal, en ook hun geld voor andere doeleinden konden gebruiken dan een namiddagje voetbal. Ze werd daarom dan ook stopgezet.

In april 1941 besloten de Ere-afdelingsclubs een nationale eindronde in te richten. Ditmaal werd het een succes op gans de lijn. Ook voor Malinois, dat na ettelijke mooie prestaties in aanmerking kwam voor de halve finales. Deze gingen door op 20 juni 1941. Alhoewel de malinoisspelers uitgeslagen waren (Mechelen was toen gestraft, om 19.00 uur ging de avondklok in) moesten ze in een 1 – 3 nederlaag tegen White Star berusten. De match werd gespeeld op het veld van Racing Mechelen. Fons Rits was de enige speler die dat seizoen geen enkele keer op 't appel ontbrak.

Voor het eerst sinds 1938-1939 kregen we in 1941-1942 terug een volkomen normale competitie. Malinois presteerde tegen alle verwachtingen in zeer slecht. Na negen wedstrijden verkeerden ze met slechts twee punten in een ware paniekstemming. Dank zij de uitstekende tweede ronde behaalde Malinois nog de tiende plaats. Het was Lierse dat kampioen werd. Fons Rits nam, na veertien volledige seizoenen, afscheid van het eerste elftal.

In 1942-1943 zou Malinois zorgen voor een glorierijke verrassing. Voor de allereerste maal in de loop van haar geschiedenis behaalde geel-rood de hoogste onderscheiding in de Belgische voetbalcompetitie: kampioen van de Ere-afdeling! Voor het eerst herbergde de stad Mechelen België's beste voetbalploeg van het jaar. In geen enkele sportrubriek van de toenmalige kranten werd voor het begin van het seizoen de mogelijkheid in overweging genomen dat de landstitel misschien naar de 'Maneblussers' zou gaan. Malinois werd niet eens bij de mogelijke outsiders geteld...

De gekende John Langenus was de eerste publicist die de eindoverwinning van de Mechelaars voorspelde. Dit gebeurde in november '42, onmiddellijk nadat RFCM op het Kiel-stadion onbeslist had gespeeld (1-1) tegen Beerschot. Vanaf dat moment bleven er maar 3 aanspraakmakers op de titel over, Beerschot, Lierse en RFCM. De drie kopploegen bleven aan elkaar gewaagd, en nadat Malinois – ditmaal op eigen veld (2-2) - nogmaals gelijk had gespeeld tegen Beerschot, zou de grote match Lierse – RFCM zwaar kunnen doorwegen in de eindbalans! Gedragen door de aanhoudende strijdkreten van duizenden malinoissupporters behaalden de Mechelse spelers een klinkende 1 - 3 overwinning. Na die memorabele wedstrijd telde Malinois vijf punten voorsprong op Lierse, dat ingelopen werd door Beerschot.

De apotheose kwam op 18 april 1943 bij de thuismatch tegen RC Brussel, dat juist tevoren, naast een gelijk spel met Beerschot, overwinningen op Lierse en Antwerp had behaald... en voor zijn behoud streed. Het beloofde dus een spannende wedstrijd te worden. Het terrein achter de kazerne was natuurlijk bomvol gelopen en ergens onder de tribune lagen de bloemtulpen reeds gereed. Men kan begrijpen dat de Mechelaars alle zeilen bijzetten, er moest en zou gewonnen worden. Toch had het een open wedstrijd kunnen worden, indien Bert De Cleyn er niet geweest was... Over de prestatie van deze zal men napraten zolang er in Mechelen gevoetbald wordt.

Bert De Cleyn maakte inderdaad zeven goals (de uitslag was 7-1!) en werd bij het einde spontaan door zijn makers op de schouders getild en in een weelde van bloemstukken gezet. De WM had getriomfeerd, samen met Malinois. Het is onbegonnen werk de verdiensten van alle spelers te ontleden: samen streden zij als één man, bezielde als ze waren met de gedachte aan de Belgische sportmassa te bewijzen tot welke grote daden RFC Malinois in staat was. De innige samenwerking tussen bestuur, spelers en supporters had haar vruchten afgeworpen. In de bange oorlogsdagen was deze triomf des te aangenamer.

De kampioenviering had plaats op het plein achter de kazerne, ter gelegenheid van een vriendenwedstrijd tegen Berchem Sport (1-1). Bij die plechtigheid was het Malinois-muziekcorps even uit haar oorlogsslaap ontwaakt en bracht de 'echte' burgervader, Ridder Dessain, - door de intriges van de vijand en enige verraders uit het stadhuis verbannen - openlijk de verdiende hulde aan de feestende Malinoisfamilie.

Trainer Maxwell had in januari 1940 ons land verlaten wegens het oorlogsgevaar. Hij overleed in juni van hetzelfde jaar. Malinois verloor in hem een buitengewoon knappe oefenmeester en een grote vriend. Zijn naam blijft voor eeuwig verbonden met die van RFC Malinois. Het was zijn opvolger, de grote theoreticus Gabriel Noëth, die onder zijn kundige leiding de spelers naar dit eerste kampioenschap voerde! Na het behaalde kampioenschap eindigde geel-rood in 1943-1944 op de vijfde plaats.

1944-1945 werd een 'voetbal dood' jaar. De Duitsers werden teruggedreven en er was geen plaats meer voor voetbal.

4. Oorlog duurt voort, maar nu enkel op het veld

Eindelijk kwam de bevrijding en de vrede. In de verwarring van het bevrijdingsjaar was het haast onmogelijk een officiële competitie in te richten. Dit had tot gevolg dat niet alle wedstrijden gespeeld werden.

Met slaande trom en wapperende banieren vertrekt de supermarathoncompetitie op 26 augustus 1945. Negentien ploegen betwisten zich de hoogste eer: het kampioenschap der hoogste reeks! Groot is de belangstelling overall, want de voetbalhonger is enorm, nadat er een jaar is tussenuit gevallen. Het werd het sensationeelste kampioenschap dat we ooit beleefden, en voor de Mechelse club was dit seizoen het prachtigste en het schitterendste van haar bestaan.

Het eerste elftal veroverde op briljante en onweerstaanbare wijze de titel 1945-1946. Ditmaal waren vriend en vijand het eens, de besten hadden gewonnen. En zelfs heel de sportpers boog ootmoedig, loofde de bestuursleden, spelers, zelfs de supporters en... het WM-systeem, dat eindelijk in brede kringen begrepen en... op vele plaatsen overgenomen werd. Zelfs in het nationaal elftal, waarvoor niet minder dan acht RFCM spelers werden opgeroepen, werd WM toegepast.

Dat deze overwinning op passende wijze gevierd werd, hoeft geen betoog. In het volgende seizoen, iets minder schitterend dan het vorige, eindigden we op de 3de plaats. Voor het eerst werd Anderlecht kampioen, en begon vanaf dan dé club van België te worden.

Het enige hoogtepunt van het seizoen was echter de aanduiding - als enige Belg - van Victor Lemberechts in de Europese ploeg, die op 10 mei 1947 te Glasgow zou aantreden tegen Groot-Brittannië. Deze aanduiding was zeker verdiend. Gedurende de jongste twee jaren bewees Torke zowel bij Malinois als in de nationale ploeg - dat hij de beste rechtsbuiten was die ooit op een Belgisch voetbalplein rondraafde. Torke had zich opgewerkt tot België's beste voetballer! De wedstrijd zelf werd echter een ontgoocheling: de continentalen - individueel allen zeer briljant - misten de nodige samenhang en werden uiteindelijk door de Britten met 6-1 verslagen.

5. De laatste Mechelse triomf

Eind augustus 1947 gingen onze spelers op trainingskamp naar Zwitserland om zich voor te bereiden op het nieuwe seizoen. Tijdens dit trainingskamp stonden eveneens een paar wedstrijden op de agenda. Op één van deze wedstrijden viel Malinois de eer te beurt om prins Boudewijn als toeschouwer te mogen begroeten. Na twee abnormaal lange competities brengt 1947- 1948 opnieuw een normaal kampioenschap. Reeds bij de aanvang van de competitie tekende de toestand zich duidelijk af: Malinois ging opnieuw een prachtig seizoen tegemoet en de titelstrijd zou onvermijdelijk uitgroeien tot een duel tussen onze club en de titelhouder SC Anderlecht.

De conditie van onze spelers was prima, zij speelden 17 achtereenvolgende wedstrijden zonder nederlaag! Op de voorlaatste speeldag van het seizoen wordt RFC Malinois kampioen van België 1947-1948! Dit jaar werd Racing Mechelen kampioen van Eerste afdeling: de Mechelse triomf was volledig en het volgende seizoen, na elf jaar, speelden we terug de derby te Mechelen in competitieverband Racing – RFC. De ganse pers bracht hulde aan Malinois, thans overall als waardevolle club erkent. De laatste kritiek van de contra-WM-er's stierf uit.

Het gekende sportweekblad "Sport-Club" schreef een referendum uit voor de beste voetballer, waarvan de uitslag op 4 mei 1948 verscheen in het Brusselse tijdschrift. Victor Lemberechts won afgetekend voor Henriët, terwijl Bert De Cleyn vierde eindigde.

Emiel Verschaeren, 40 jaar de trouwe en sympathieke verzorger, en Emile Van Grunderbeeck, eerste ondervoorzitter van de club, mochten de triomf niet meer beleven. Beiden overleden in datzelfde jaar.

6. Besluit

Het was een mooie periode geweest, waarin Mechelen 3 maal kampioen werd. Eerlijk gezegd hadden het er nog meer kunnen zijn, maar de blessurelast in het begin van de jaren 30 hield hen tegen.

Ook hadden we te maken met een terugval van Racing Mechelen, dat toch jaren lang de leidende ploeg was in Mechelen. Hierdoor sloten vele jongeren zich aan bij RFCM en bloeide hieruit een generatie van topspelers. Samen met de WM tactiek die werd gebruikt door William Maxwell, was dit Mechelen een vaste waarde geworden in de Belgische subtop.

Wederom moesten we wachten op een oorlog die Mechelen bevrijdde en naar successen leidde. Net als ze net na WO I voor het eerst naar eerste kwamen, werden ze nu een jaar voor het einde van WO II, voor het eerst kampioen in eerste.

Ook was dit een periode waar we afscheid moesten nemen van velen oudgedienden, de bekendste onder hen is zeker voorzitter Francis Dessain. Hij overleed op donderdag 23 augustus van het jaar 1951 en werd opgevolgd door zijn neef Patrick Dessain. Om hem in herinnering te houden werden de jeugdterreinen aan de Liersesteenweg vanaf nu 'de Francis Dessain-Speelvelden' genoemd.

Een weinig briljant seizoen 1948-1949 was de inzet van een serie overgangsjaren. De kampioenengeneratie was over haar hoogtepunt heen en de ploeg diende nodig verjongd te worden. Het duurde tot in 1953-1954 vooraleer de club, op zeer verdienstelijke wijze, tweede eindigde. Het volgende seizoen moesten ze ons tevreden stellen met een negende plaats.

1. Zeven magere jaren

Zeven jaren zou het duren voor Malinois weer de top bereikte. Na gezwalp in de 2de klasse bracht trainer Oliver Gaspar hen terug in de hoogste afdeling. Het seizoen 1962-1963 wordt voor RFC Malinois het lang verwachtte jubeljaar. Het seizoen wordt afgerond met een schitterende eerste plaats in de tweede afdeling.

De beslissende wedstrijd voor de kampioenstitel werd gespeeld tegen en op Olse Merksem. Merksem zou zich niet zomaar gewonnen geven, maar spijtig voor hen draaide het anders uit. Reeds na een tiental minuten begon Malinois de wet te dicteren. De Mechelaars speelden in een echte kampioenstijl en doelpunten konden niet uitblijven. 2-4 werd het voor Malinois en ze werden kampioen.

Na de wedstrijd werd het veld bestormd door de Malinois supporters. Spelers werden op de schouders rondgedragen, er werd gezongen en gejubeld, de truitjes werden letterlijk van het lijf van de spelers getrokken. Het enthousiasme was onbeschrijfelijk groot, niemand had zoiets durven verwachten en toch was het zo. Waren de magere jaren voorgoed voorbij?

Helaas, de voetbaleuforie duurde niet lang. Reeds na de eerste matches van het nieuwe seizoen voelden we dat onze ploeg het moeilijk zou hebben om zich te handhaven in de eerste klasse. Het onvermijdelijke gebeurde dan ook. Malinois eindigde op de 16de plaats en zakte terug naar tweede klasse.

2. Maar....na regen komt zonneschijn

1964-1965 was dan ook een jaar vol zon. Pros Borremans speelde zijn 300ste wedstrijd en Malinois promoveert voor de zoveelste keer. Weer vallen en opstaan dus, l'histoire se repète. In het seizoen 1966-1967 schakelde RFCM zowel Anderlecht als Club Brugge uit voor de Belgische Beker en alleen door verlengingen won Standard de Beker. De komende vier seizoenen kon Malinois zijn plaats in eerste afdeling handhaven.

Ondertussen was RFC Malinois gewijzigd tot Koninklijke Voetbalclub Mechelen een gevolg van Leuven Vlaams, alle Franse namen in Vlaanderen werden vertaald in het Nederlands, het was bijna een schande nog een Franse naam te gebruiken.

In 1972-1973 kon KV Mechelen, voor het eerst, denken en hopen om Europees te spelen. Daarvoor moest SV Cercle Brugge verslagen worden. Maar het viel anders uit... De scheidsrechter stuurde twee Mechelse spelers naar de kleedkamers en het spel was gespeeld. Geen Euro-ticket voor KV Mechelen, dat het nochtans verdiend had. Er gingen nu jaren voorbij waarin niets opvallend gebeurde. KV werd een grijze muis in onze competitie en bracht niets spectaculairs op de mat. Het voetbal in Mechelen lag stil een wachtte op een nieuwe 'boom'.

3. Voetbal: De nieuwe industrietak

Nogmaals werd de infrastructuur aangepast en verbeterd zowel voor de supporters als voor de spelers. De staantribune werd overdekt en de verlichting werd geplaatst. Het was een voor die tijd revolutionair stadion. De clubs begonnen nu allemaal een beetje meer professioneler te werken. Het amateurisme van de vroege dagen werd teniet gedaan. Steeds meer en meer begint het voetbal een industrie te worden, waarbij de spelers ook meer vervreemden van hun ploeg. Vroeger had je spelers die speelden voor hun club en ze nooit wilden ruilen voor een andere .

Het voetbal bracht in die tijden ook niet veel op. In het begin zelfs niets en later (jaren 50-60) 100 frank per training, waar nu de lonen tot ver in de miljoenen kunnen oplopen. De vraag kan gesteld worden of dit allemaal wel goed was. Voor de spelers zeker, zij moesten nu niet meer gaan werken en konden zich volledig toeleggen op het voetbal, wat in zeker zin de spelkwaliteit ten goede kwam. Toch zeker tot het arrest Bosman .

Voor de clubs, ja en neen. Voor de rijke clubs, zoals Manchester United, Barcelona of AC Milaan zeker. Zij kunnen nu bijna gratis aan spelers komen, want het zou dom zijn niet naar een grote club te gaan en ginder geld als slijk te verdienen. Kleinere clubs, zoals bijna alle Belgische uitgezonderd Anderlecht, lijden vanaf nu grote verliezen, want vroeger kon je jeugdspelers opleiden en ze duur doorverkopen , maar dit is nu verleden tijd. De echte commercialisering van het Belgische voetbal begint in de jaren '70, vooral Anderlecht verricht hierin pionierswerk. Het was nodig want vele clubs hadden schulden en moesten een manier vinden om aan geld te geraken. De beste manier hiervoor is natuurlijk winnen en nog beter is veel winnen. En daar heb je goede spelers voor nodig. Maar goede spelers kosten geld. Je vormt dus een vicieuze cirkel waaruit alleen een goed management en zware sponsering je uit kunnen halen.

Zo had men ook problemen in Mechelen gekregen. Men had twee ploegen Racing en KV, en beiden speelden niet echt denderend. Gevolg: weinig publiek, gevolg: weinig inkomsten, gevolg: financieel zaten beide clubs aan de grond.

In 1974-1975 werd er volop gesproken over de fusie van de Mechelse clubs. Door aan de stad hun gronden te verkopen, zou er genoeg geld voorhanden zijn om de schulden van de twee clubs te betalen en om moderne structuren op te zetten. Deze fusie kwam er niet tot groot ongenoegen van de voorstanders en tot vreugde van de anderen.

4. Een totale ommekeer

Patrick Dessain vierde zijn zilveren jubileum in het seizoen 1976-1977. Dit werd echter overschaduwd door een degradatie naar tweede afdeling. Het daarop volgend seizoen krijgt de club een nieuw bestuur. De Heer Louis Torfs, schatbewaarder en de Heer Frans De Cleyn, secretaris-generaal, overlijden. Bovendien kwam het ontslag van voorzitter Patrick Dessain, ondervoorzitter Scholte en John Doorbar.

Een nieuw bestuur werd verkozen en de Heer Herman Candries werd voorzitter. De nog steeds fenomenale financiële situatie noodzaakte de club om er een sobere levenswijze op na te houden. Buiten drie nieuwe aanwinsten kon men rekenen op een vaste kern die bestond uit spelers die stuk voor stuk bewezen hadden uit het goede hout gesneden te zijn. Binnen de kortst mogelijke tijd wilde de club zijn plaats in hoogste afdeling heroveren. Zowel het bestuur als de spelers zullen zich optimaal inzetten om deze wens te verwezenlijken.

Er werd gezocht naar nieuwe bronnen van inkomsten en in 1981 doet John Cordier zijn intrede bij KV Mechelen. Niet alleen wordt de firma Telindus sponsor, maar ook zal John Cordier zich, dynamisch en enthousiast, als beheerder, daadwerkelijk inzetten voor de club.

Het seizoen was zeker niet denderend te noemen, nogmaals riskeerde de club om naar tweede afdeling te zakken, wat dan ook effectief gebeurde op het einde van het voetbalseizoen. KV Mechelen terug opbouwen is een uitdaging die J. Cordier met beide handen aanneemt. Dit kan alleen door de zaak grondig aan te pakken. Zoals in de zakenwereld, en daar behoort het moderne voetbal bij, moet men snel, efficiënt en doordacht kunnen handelen. Wie Cordier kent, weet dat deze drie eigenschappen – naast de vele anderen - zeker op hem van toepassing zijn. Zo speelde John Cordier het klaar om een buitenlandse transfer af te sluiten in 36 uur! Telefoon en vliegtuigen zijn moderne hulpmiddelen en geen luxevoorwerpen, dus gebruiken maar!

Vanaf het seizoen '82-'83 wordt John Cordier verkozen tot voorzitter van KV Mechelen. Meteen wordt een nieuwe periode ingeluid die, nu zou kunnen betiteld worden als 'de revolutionaire periode', of 'de moderne jaren' of 'de grote omwentelingsperiode'.

Cordier zal KV Mechelen meer en meer uitbouwen tot een moderne club. Er wordt gedokterd en gesleuteld aan de ploeg; nieuwe trainers en spelers worden aangetrokken en met succes, geel-rood promoveert terug naar eerste afdeling. Uitbundig bestormen de supporters, na de laatste wedstrijd die gespeeld werd op 23 april '83, het speelveld richting eretribune om vanop dat groene tapijt dé man van KV Mechelen luidkeels te bedanken: Merci Cordier, Merci,... Eenvoudige, oprechte woorden, die zelfs een man als J. Cordier even sprakeloos maakten. Deze promotie was de stimulans om de ingeslagen weg verder te bewandelen en reeds van bij de start van het seizoen '83-'84 beloofde het een succesrijk jaar te worden. Een zeer verdiende 6de plaats bekroonde de vele inspanningen. Geen enkele inspanning was te veel voor Cordier. De turnzaal werd omgebouwd tot receptiezaal. De Business Club werd opgericht en een jaar later bouwde de club, in zes weken tijd, zeventien loges. Ook onder de tribune werden de nodige verbouwingswerken uitgevoerd. De spelers konden voortaan beschikken over een volledig ingericht spelershome en fitness-center waar zij, onder deskundige begeleiding, kunnen voorbereid worden. Een permanente staf was onontbeerlijk geworden en het administratief centrum werd eveneens opgericht.

Zo komen we tot de vooravond van het nieuwe seizoen 1986-1987. Voor het eerst in zijn geschiedenis zal KV Mechelen aantreden met een volledig prof team. Een jaar vol spanning en ...

Europa 1986-1992

1. Hoe het allemaal begon

Na eerst nog een zwak 1985-1986, KV eindigde daarin 11de, kwam een buitengewoon positief jaar. Mechelen dat Michel Preud'Homme van Standard Luik en Lei Clijsters van THOR Waterschei had overgenomen, had een solide ploeg en ging het de anderen moeilijk maken.

Het verwachtingspatroon lag dan ook zeer hoog en om de spelers nog extra aan te moedigen, beloofde Cordier, dat als ze de finale van de Beker zouden spelen, hij naar Brussel zou fietsen.

KV begon het seizoen dan ook extra gemotiveerd en behaalde een 2de plaats in de competitie. Schitterend zou je zeggen, toch als je weet van hoever ze kwamen, maar het wordt nog beter. Na een overwinning in de kwartfinales van de Belgische Beker tegen Beveren, kwam Mechelen in de halve finale uit tegen Winterslag. KV had met deze tegenstanders weinig moeite en zo werden dan ook twee maal verslagen, respectievelijk met 1-0 en 3-0 cijfers.

Cordier kon zijn fiets van stal halen voor een lange reis naar het Constant Vandenstock stadion . Gelukkig voor hem, had de VZW '80 een heuse fietstocht georganiseerd voor de supporters, zodat Cordier deze trip niet op zijn eentje moest afleggen. Niet minder dan 400 mensen lieten zich hiertoe verleiden. Iedere deelnemer liet zich sponsoren door vrienden, familie of bedrijven die, per af te leggen kilometer, een bepaalde vergoeding betaalden. Dit bedrag zou ten goede komen aan de KVM-jeugdwerking.

Het startschot werd gegeven om 9.30u en begon de 35 km lange fietstocht. Vele huizen rond de fietsroute waren met rood en geel versierd. Een lust voor het oog en een enorme stimulans voor de deelnemers aan deze fietstocht. Het Malinwalied zingend kwamen ze langs Hombeek, waar ze even halt hielden om bloemen in ontvangst te nemen. De tocht ging verder naar Grimbergen alwaar de deelnemers werden opgewacht door de Burgemeester en een orkest. In de buurt gekomen van het Vandenstock stadion, werden ze door duizenden KV-supporters onder luid applaus ontvangen.

De wedstrijd kon beginnen. Het werd een echte cup-wedstrijd waar vooral de zenuwen van iedere aanwezige duchtig op de proef werden gesteld. De Luikenaars speelden furieus en maakte combinatievoetbal bijna onmogelijk, ze wilden hoe dan ook vermijden dat de Mechelaars het eerste doelpunt zouden maken. Zij kenden maar al te goed de reputatie van de Malinwa en wisten dat het zo goed als onmogelijk was om tegen te scoren. KV had geen zin om het op een 0-0 te laten uitdraaien en wilde kost wat kost een doelpunt. En dat kwam er ook iets voor het half uur. Erwin Koeman, vrij oprukkend vanaf zijn liberoplaats, rolde gans het Luikse middenveld op en stuurde de bal door naar Piet Den Boer die geen moment aarzelde en de bal via een draaibeweging de netten in knalde.

Na de rust mocht er nog een serieus tegenoffensief van Luik verwacht worden, en daarom werd de nog lichtgeblesseerde Lei Clijsters opgesteld. Maar de wedstrijd viel qua spel zowat dood.

Eindelijk, het verlossend eindsignaal. De spanning was, ondanks het spel, zowat onhoudbaar geworden en elke minuut leek wel uren te duren. Aad de Mos, die de laatste 10 minuten van de match niet meer op de bank te houden was en zijn jongens met hevige gebaren duidelijk maakte dat de bal zeker niet meer in de buurt van ons net mocht komen, vloog als een dolgelukkig man het veld op. Zelfs de spelers konden hun tranen van geluk niet meer bedwingen en lieten ze dan ook rijkelijk vloeien. Deze overwinning zou gevierd worden zoals dat alleen in Mechelen kan. Het voetbalseizoen was nu definitief gedaan. KV was vice-kampioen en had de Beker.

Enkele moedige supporters riskeerden het nog om met de fiets naar huis te keren, maar ze waren met weinigen. De meesten wilden zo snel mogelijk in Mechelen zijn om daar te vieren. Afspraak op de Botermarkt om in taptoe, via hartje Mechelen naar het stadion te trekken. Het feest in het stadion, waar champagne en bier rijkelijk vloeiden, zal zeker menig supporter die maandag thuis hebben doen blijven van zijn werk. Geel en rood waren nog dagenlang de kleuren in de Mechelse binnenstad. Toch wist niemand wat hen te gebeuren stond het jaar nadien, want dit was niet het einde maar het beginpunt van ...

2. Het Europese avontuur

a) Dinamo Boekarest

De trekking voor de eerste ronde van de Europese Beker der Bekerwinnars vond plaats op 9 juli '87 in het intercontinental hotel in Genève. KV kreeg als tegenstander het Roemeense Dinamo Boekarest voorgeschoteld . Deze hadden de Europese topschutter Camataru (44 doelpunten) onder contact en waren vorig jaar 2de geëindigd in de eigen competitie. Dinamo won in het verleden 6 maal de Roemeense Beker en 12 maal werden zij kampioen. KV Mechelen voelde zich redelijk ongemakkelijk met zo'n moeilijke tegenstander en hadden liever een gemakkelijker gehad, maar dat is nu eenmaal het voetbal. De eerste confrontatie zou plaats hebben op 16 september te Mechelen .

De eerste scoutingberichten waren ook allesbehalve geruststellend. Dinamo Boekarest bleek een sterk aanvallende ploeg te zijn met gevaarlijke hoekschoppen, zodat gedisciplineerd spel en de nul op het bord houden een must was voor de Mechelaars.

Zo brak de dag aan dat KV zich voor het eerst van Europees voetbal mocht proeven. Iedereen was al dagen lang zenuwachtig aan het rondlopen. En nu was het daar, het langverwachte moment waarop KV zou bewijzen aan de Europese wereld waarom zij de Belgische Bekerwinnaar geworden zijn. Dat het niet met veel geluk was gebeurt maar met puur vakmanschap en toewijding van spelers en trainers.

De eerste wedstrijd werd in Mechelen gewonnen met 1-0 (den Boer). Mechelen had een nochtans een groot aantal kansen, maar had deze niet kunnen niet kunnen verzilveren. Dit was een goede uitgangspositie voor de terugwedstrijd, in Boekarest op woensdag 30 september, die op een 0-2 overwinning uitliep dankzij doelpunten van Hofkens en den Boer.

Bij de aankomst in Zaventem werd KV opgewacht door zijn vurigste supporters, die speciaal een roodgele loper hadden uitgerold. Er speelde zich die avond nog vele gekke taferelen af, want de supporters waren blij met 'hun' overwinning.

b) Saint-Mirren

Amper drie weken later stond KV al een nieuwe tegenstander te wachten. Ditmaal een Schotse, namelijk Saint-Mirren. Ze waren op dat ogenblik de derde ploeg in Schotland achter Celtic en de Rangers. Het was een zeer jonge en fysiek sterke ploeg, die zowel goed 'op zijn Engels' konden spelen, als ze het continentale systeem onder de knie hadden.

Het werd een boeiende en onvergetelijke wedstrijd. De Schotten waren naar hier gekomen om zeker 1 maal te scoren en Mechelen wou ook zeker met voorsprong aan de terugwedstrijd beginnen, maar het mocht voor geen een van beide baten, de paal en de lat stonden een paar keer als spelbreker in de weg voor de beide ploegen, zodat de uiteindelijke eindstand 0-0 was en dat alles moest gebeuren gedurende de terugwedstrijd in Saint-Mirren zelf. Voor een sterk Mechelen, dat sterk op verplaatsing kon scoren mocht dit geen moeilijkheden opleveren.

Op de dag van de afreis had een van de supporters, Jef Nees, zich als Schot verkleed. Bij de aankomst van de Mechelse delegatie in Schotland, werd door de Schotse TV gevraagd dat hij als eerste het vliegtuig zou verlaten. Hij werd ginds als een echte vedette onthaald.

Voor de terugwedstrijd had Aad de Mos zijn ploeg helemaal door elkaar geschud naar aanleiding van de scoutingsrapporten van de wedstrijd Saint-Mirren versus Dundee United. De opdracht voor de Mechelaars was echter duidelijk, minstens 1 maal scoren.

De eerste 20 minuten waren duidelijk in het voordeel van de Schotten, Mechelen hield stand en kon de wedstrijd doen kantelen. Mechelen kreeg hoe langer, hoe meer greep op de wedstrijd en na een resem kansen wist Mechelen dan toch te scoren, dankzij Ohana. Kort na de rust volgde dan de doodsteek voor Saint-Mirren, wanneer Ohana voor een tweede maal scoorde door de bal te raken die Sanders op de paal had geschoten. Het spel viel daarna zowat stil en er volgde niet veel doelgevaar meer. Mechelen had zich dus voor de kwartfinales geplaatst.

c) Dinamo Minsk

Uit de nog ruime keuze aan kandidaten, trok KV wederom een Oostblok-ploeg. Ditmaal Dinamo Minsk. Minsk is de hoofdstad van Wit-Rusland en normaal zou het regime daar moeten soepeler geweest zijn dan in Moskou. Toch was voor de afreis naar deze ploeg, vele uren arbeid nodig om de zaak rond te krijgen. Zo was er onder andere het probleem van waar de match zou gespeeld worden, Minsk of Tblissi. Ook was er niet veel informatie over de ploeg en over scouting was er helemaal niet te spreken. Gelukkig kon KV enkele videobanden bemachtigen en kon zo de ploeg toch even aan het werk zien. Daaruit bleek dat Minsk geen te onderschatten ploeg was. Minsk had echter ook al 3 maal de kwartfinale van een Europabeker bereikt.

Het ontbreekt ons dus aan up-to-date informatie, mede dankzij de tegenwerking van het bestuur van Minsk zelf, dat enkel data van wedstrijden gaf die na de tweekamp vielen of van wedstrijden in China. Maar toch schreeuwden ze moord en brand, toen hun vraag om enkele trainingen van KV op band te mogen zetten, afgewezen werd.

Uiteindelijk werd het dan 2 maart, de dag van de wedstrijd. Er was weinig publieke belangstelling want het was koud en ze speelden tegen een zo goed als onbekende tegenstander die zelf geen volk meebracht.

KV zette zijn tegenstander zwaar onder druk. Zo zwaar zelfs dat in de tweede helft, wanneer de Wit-Russen nog nauwelijks hun strafschopgebied konden ontruimen, ze zwaar begonnen te tacklen. Enkele slachtoffers hiervan waren: Rutjes, Hofkens, Ohana, Benfeld en Clijsters. Het zou echter duren tot de slotfase, dat Mechelen op voorsprong kon komen dankzij Pascal De Wilde, en tevens de 1-0 eindstand kon vastleggen.

De wedstrijd in Minsk zelf beloofde moeilijk te worden. Reeds een week op voorhand werd er gevreesd dat er niet zou kunnen gespeeld worden in Minsk zelf, door het slechte weer, maar dat er zou moeten uitgeweken worden naar Tblissi. Dit zou voor Minsk gelijk staan aan een zware uitwedstrijd. Om dit ten stelligste te vermijden, zouden er zelfs helicopters worden ingezet om de sneeuw te ruimen.

De wedstrijd zelf dan. Het veld lag er zoals verwacht zeer slecht bij. Toch waren het de Mechelaars die met de bevroren ondergrond beter overweg konden dan de Wit-Russen. Combineren op dit veld was uit den boze en er moest dus met lange ballen gespeeld worden. Clijsters had deze boodschap goed begrepen en zo lanceerde hij Eli Ohana, die koelbloedig wist af te werken. In de tweede helft wist Minsk zich nog te herpakken, maar doelpunten bleven uit. Mechelen plaatste zich dus voor de volgende ronde.

d) Atalanta Bergamo

Slechts vier ploegen bleven in de running voor de begeerde beker. Het waren Ajax Amsterdam, Atalanta Bergamo, Marseille en natuurlijk ook KV Mechelen. KV lootte Bergamo, een tweede-klasser in het Italiaanse voetbal. Nu moet je niet denken dat het een minderwaardige club was omdat ze in 2de speelde. Atalanta was in 2de gesukkeld door omstandigheden. Doordat ze het vorige seizoen zo goed waren, zijn veel spelers vertrokken naar het nog grotere geld. Natuurlijk had dat zijn gevolgen en volgde de degradatie. Voorzitter Bortolotti van Bergamo liet het echter niet zomaar gebeuren en kocht het daarop volgende jaar spelers als Garlini, Fortunato, Nicolini en Stromberg aan. Het waren enkele van de topspelers van het moment in Italië.

Italië heeft zeker de vurigste supporters in zake voetbal en dus werd er veel sfeer in het stadion verwacht. Ook de

Mechelaars waren met zeer veel en zorgden voor geheel rood en geel gekleurde tribunes.

Het was een bijzonder zwierig en technisch Bergamo dat de wedstrijd in het begin in handen nam. Toch werd het eerste doelpunt door Mechelen gescoord. In de 7de minuut werd Ohana onderuit geschopt door Progna. Hieruit volgde een vrije trap die door dezelfde Ohana, na aangeven van Sanders, in het doel werd gewerkt. Maar de Mechelse vreugde was echter maar van korte duur want een minuut later werd het al 1-1 dankzij Stromberg. De Italianen bleven op hun elan doorgaan en zowel Koeman als Preud'Homme moesten nog een paar keer ingrijpen om ervoor te zorgen dat er geen verder averij kon verricht worden.

Een buitengewoon sterk collectief Mechelen deed, na de rust, de Italiaanse verdediging in zijn voegen barsten. De Wilde, den Boer en Hofkens zochten koortsachtig naar een tweede goal net zoals ook Stromberg dat deed langs de andere zijde, maar hun pogingen leidde tot niets. Er waren nog enkele minuten te spelen toen Emmers een vrije trap naar het doel knalde. De bal werd afgewend door Fortunato, opgevangen door den Boer en die werkte de bal in het net.

De verhoopde voorsprong werd dus behaald, maar toch was er een tegendoelpunt. En dat was niet naar de zin van Aad De Mos en hij moest dus ergens meer zekerheid kunnen halen. En zo kwam hij met een duivels plan te voorschijn. Hij vroeg aan de terreinbeheerder van Bergamo of hij de dag voor de match, op een moment dat de spelers waren gaan kaarten, een rondleiding kon krijgen. Zo kwamen De Mos en consoorten ook in de kleedkamers van Atalanta zelf. Aangezien de spelers niet aanwezig waren, maar hun sportuitrusting wel in de kleedkamer stond, kon De Mos de schoenen van Stromberg ontvreemden zonder dat iemand het zou weten. Zodoende moest Stromberg op de dag van de match met nieuwe schoenen spelen en dit zou hem zeker nadeel berokkenen, niet alleen omdat de schoenen dan nog niet ingespeeld zouden zijn, maar ook moreel.

Voetballers zijn namelijk meestal bijgelovige mensen. Alles wat maar een beetje geluk zou kunnen brengen werd aangewend. Zo was er ook ten tijde van De Mos bij Mechelen een ritueel dat voor geluk zou moeten zorgen, namelijk 'eerst de linkerkous en dan de rechterkous aantrekken'. Natuurlijk zorgde dit voor een grote morele steun, iets dat de spelers op het veld nodig hadden.

Terug naar de terugwedstrijd nu. Bergamo pakte onmiddellijk uit met zwaar offensief voetbal, maar elke actie werd door Mechelen in de kiem gesmoord. Kort voor rust werd een aangeschoten bal op Clijsters, in het elfmeter gebied, aanzien als hands. Penalty dus en Bergamo kwam 1-0 voor.

Aad De Mos moest ingrijpen en hij stelde een meer aanvallende ploeg op voor de tweede helft. Hij bracht den Boer in, die gekwetst was aan de knie en beval om meer druk te zetten. Dit had snel resultaat. Toen een bal op de linkervoet van Rutjes viel en deze hem loeiend hard in de netten werkte. Het was dus 1-1 en Mechelen was dus mathematisch al geplaatst. De zekerheid over de plaatsing kwam er 10 minuten voor het einde toen Marc Emmers, de bal nog eens voorbij de doelman van Bergamo plaatste.

Mechelen ging dus naar Straatsburg, waar de finale van de Europese Beker voor Bekerwinnaars zou gespeeld worden. In de halve finale had Ajax Marseille uitgeschakeld en was voor de finale zwaar favoriet.

e) De finale tegen Ajax

Voor deze wedstrijd werden 10 000 tickets verkocht aan Mechelse supporters. Er werden zelfs speciale bussen ingelegd door bepaalde scholen. Schooldirecteurs die deze service niet hadden voorzien hadden die dag te kampen met lege klassen.

Ajax was een ploeg met heel wat bekende spelers, de bekendste zijn waarschijnlijk Danny Blind en Stanley Menzo. Een andere bekende, voor Mechelen dan althans is Johnny Bosman, die na deze wedstrijd in Straatburg zou beslissen of hij het komende seizoen voor KV Mechelen of voor RSC Anderlecht zou gaan spelen.

Eindelijk was het 11 mei, de dag van de grote match. David en Goliath betraden de arena voor het duel met als inzet de Europese Beker. Een wedstrijd waarvan iedereen dacht dat ze door Ajax wel zou gewonnen worden. Maar dan zouden ze wel uit een ander vaatje moeten tappen. Reeds van in het begin zetten de dwergjes de reuzen onder druk en Stanley Menzo moest enkele keren gepast ingrijpen, terwijl Ajax maar geen opening vond in de Mechelse verdediging.

Na de rust ging KV onvermoeibaar verder al was de druk van Ajax ook wel een beetje toegenomen. Maar in de 7de minuut was het dan zover. Eli Ohana liet een staaltje zien van onverbeterbaar dribbelwerk, zette de bal voor doel en Piet den Boer zette Menzo voor schut en kopte de bal binnen. Op dat moment klonk het luid 'AJAX IS EEN WASPRODUCT'. Waarop de ajaxieden antwoorden met 'Boer-en, Boer-en'.

Na een kwartier spelen, gedomineerd door een sterk Mechelen, moest scheidsrechter Pauly ingrijpen, na een fout begaan door Danny Blind op de doorgebroken Marc Emmers. Marc rende alleen op het doel af en de enige manier om hem te stoppen was een tackle op het steunbeen. Ajax zou deze overtreding zwaar, maar correct, betalen. Blind werd onverbiddelijk uit het veld gestuurd.

Ajax gooide nu zijn hebben en houden in de aanval om de gelijkmaker af te dwingen en het zou daar bijna in slagen. Bosman schoot in één beweging naar het doel van Michel die de bal net over zijn doel wist te tippen.

Het was een uitputtende wedstrijd voor de spelers, maar ook voor de supporters. Vooral het laatste kwartier was er teveel aan. De minuten leken wel uren te duren. De blikken gingen onophoudelijk van het polsuurwerk naar de klok van het stadion alsof de wijzers hiermee sneller zouden draaien.

Eindelijk was het fluitsignaal dan daar voor KV. KV had gewonnen. Ze deden voor het eerst mee en wonnen direct iets waarop vele clubs enkel jaloers kunnen zijn. Natuurlijk werd dit weer naar Mechelse gewoonte uitbundig gevierd. De champagne vloeyde rijkelijk. En, o ja, Bosman die speelde komend seizoen natuurlijk voor Mechelen. Deze wedstrijd is ook voor mijzelf belangrijk. Het is de vroegste herinnering die ik nog heb aan KV. Ik zie nog altijd levendig het doelpunt van den Boer voor mijn ogen. Eli Ohana van op links voor het doel en die kopbal in de netten. Ik weet nog dat ik het op dat moment niet kon geloven. Had Mechelen nu werkelijk gescoord of was het enkel een droom. Ik denk zelfs dat ik na de wedstrijd nog geweest heb van blijdschap. Ik zie nog steeds de spelers over het veld lopen met de Beker in de hand. Ik was toen slechts 7 jaar en het is nu al meer dan 10 jaar geleden, maar toch lijkt het alsof het gisteren gebeurt is en denk ik nog altijd terug naar die grote periode van KV.

3. De Mechelse furor

In hetzelfde seizoen ('87-'88) is Anderlecht op twee fronten te sterk: KV Mechelen moet de Supercup laten aan de Brusselaars, terwijl in de halve finale van de Beker van België Anderlecht ook aan het langste eind trekt. Wél is men terug vice-kampioen ditmaal achter Club Brugge.

De jaarjng 1988-1989 wordt wederom glorieus voor Malinwa. De titel wordt voor het eerst na een lange periode weer behaald, met 4 punten voorsprong op de nummer 2 Anderlecht. Mechelen viert feest. De eerste uitdaging was dan ook bereikt: de top is gehaald. Uitdaging nummer 2 staat te wachten: aan de top blijven.

Er werd dus een indrukwekkende trilogie neergezet: de Belgische beker ('87), Europacup II en Europese supercup ('88) en Belgisch kampioen ('89). Met een mengeling van Belgische routiniers (Leo Clijsters, Michel Preud'homme) en Nederlandse bluf (Erwin Koeman, Graeme Rutjes, Piet Den Boer) werd een unieke prestatie neergezet: als debutant een Europese beker pakken.

De eerste Europese nederlaag werd pas in de halve finale van de volgende campagne (tegen Sampdoria) ingeschreven. Frank Leen, Marc Wilmots, Bruno Versavel en Johnny Bosman waren inmiddels KVM komen versterken. Het was ook in die campagne dat KVM in de Europese beker Anderlecht uitschakelde en een machtsoverdracht helemaal in de maak scheen, maar Anderlecht zou Anderlecht niet zijn als ze ongenadig terug zouden slaan. En dat deden ze ook, want in '89 werd De Mos tot een overstap naar het Astridpark verleid. Dit was natuurlijk een grote ramp voor KV. Zij zagen hierdoor de kans aan hun neus zag voorbijgaan, om spelers in te lijven als Mark Degryse en Georges Grun, die maar wat al te graag onder Aad De Mos wilden spelen.

Maar KVM bleef niet bij de pakken zitten en trok de robuuste Philippe Albert aan van Charleroi en verloor Cisse Severeys van zijn lopend contract met Pisa. Ruud Krol kwam voor de klas te staan. Zijn debuut als trainer was echter een absolute tegenvaller en zodoende werd hij reeds na een half jaar, ondanks goede resultaten, vervangen door zijn assistent en KV-man Fi Vanhoof.

In de eerste ronde van die Europa Cup I, werd eerst afgerekend met Rosenborg Trondheim (0-0 en 5-0) en in de tweede met Malmö FF (0-0 en 4-1). In de kwartfinale lootte Mechelen echter een ploeg van een ander kaliber namelijk het grote AC Milaan. Of de Italiaanse ploeg duidelijk een maatje te groot voor Mechelen was of dat misschien de scheidsrechter de wedstrijd bepaald had, zullen we nooit weten. Wel weten we dat die rode kaart nooit had mogen vallen en dat een penalty voor Mechelen niet gefloten werd. De uiteindelijke eindstanden waren (0-0 en 0-2).

Op naar derde millenium 1999-2000

1. Einde van de periode Cordier

Alle spelers waren bezit van Cordier zelf, die ze had verzameld in een nv (nv invest) en ze, voor een symbolische frank, uitleende aan KV. Het voordeel daarvan was dat KV nooit moeilijkheden had met zijn spelers, de lonen waren niet te laag en ze moesten niet zoeken achter spelers. Alles werd door Cordier en zijn raadgevers beslist. Het nadeel is dat de hele infrastructuur op Cordier berustte en dat de andere bestuursleden hun greep op de ploeg verloren en dat, wanneer er iets misging met Cordier, KV daar de dupe van zou worden.

En dat gebeurde dus ook, de economische situatie had ook Telindus, het bedrijf van Cordier sterk verzwakt. In 1991 wordt een eerste uitverkoop gehouden, om zijn bedrijf te redden. Clijsters (Luik), Severeys (Antwerp), Albert, Versavel en Emmers (alle drie Anderlecht) klapten de deur achter zich dicht. Georges Leekens moest verder met Preud'homme, René Eijkelkamp en de Zweed Klas Ingesson en kreeg er, op eigen vraag, diens landgenoot Kennet Andersson bij. Hij liet hiervoor wel spelers als Josip Weber, Patrick Goots en Jean-Marie Abeels, dé

topscorders van het moment, perfect passend in het Mechelse systeem en bereid om naar Mechelen te komen, in de kou staan.

Op 17 maart '92 kondigde Cordier aan dat hij aan het einde van het seizoen opstapte. Hij moest noodgedwongen kiezen tussen het belang van zijn bedrijf met bijna 1500 werknemers en een te duur geworden hobby.

Willy Dussart werd voorzitter van een club zonder voetballers, want de spelers waren nog allemaal van Cordier en die verkocht ze allemaal door. De uittocht ging dus verder en trainer Leekens vluchtte naar het Turkse Trabzonspor. Fi Vanhoof nam nog maar eens over en er kwam een akkoord tussen Cordier en KVM voor het overnemen van de rest van de spelers.

Het vertrek van manager Paul Courant naar Anderlecht (13-7-'93) betekende een nieuwe klap. Dussart werd opzij geschoven en Achter de Kazerne moest men geruime tijd op een nieuwe voorzitter wachten.

Begin '95 nam Jef De Graef in de hoogste stoel plaats. Manager Guido Mallants leek echter de sterke man te zijn. Tijdens een rondreis in Zuid-Korea kwam het tot een conflict met trainer Walter Meeuws. Het was dan ook geen verrassing dat deze bij het begin van de jaargang '95-'96 bedankt werd. Onder zijn assistent Willy Reynders werd een vrij aardige campagne afgewerkt. Ook Reynders hield het niet lang uit bij KV Mechelen, hij moest trouwens vechten tegen de degradatie.

Georges Heylens werd de nieuwe trainer maar ook hij kon het roer niet keren. De laatste negen speeldagen kon hij met zijn manschappen slechts 2 keer gelijk spelen, er werd zeven keer verloren. De degradatie kon KV dan ook niet meer ontwijken. Met de stap terug naar het vagevuur vertrokken er heel wat spelers (Leen naar Lierse, Vreven naar Gent, Gysbrechts naar Lokeren, Valgaeren naar Roda JC, ...). KV kon wel de ervaren spelers Jacob, Lukaku en de jonge diamant Mossi samen met nog andere jonge talenten binnenhalen. Franky Vercauteren werd voor het seizoen 1997-1998 aangesteld als hoofdtrainer.

KV Mechelen begon het seizoen heel goed in tweede klasse maar al gauw werd duidelijk dat de ploeg wel degelijk veel talent bezit maar niet regelmatig genoeg was. Er werden uitstekende resultaten neergezet, 1-4 gaan winnen op KV Kortrijk maar ook werd er onverwacht verloren op het heel seizoen laatstgeplaatste Beerschot. KV kon zich op de laatste speeldag dan toch nog plaatsen voor de eindronde.

De eindronde begon echter slecht met een zware 4-0 nederlaag op Denderleeuw. Na de tweede speeldag was KV Mechelen weer de favoriet door te winnen tegen Turnhout. Tijdens de derde speeldag verloor Malinwa onverdiend met 0-3 van KV Kortrijk, Mechelen moest trouwens de hele tweede helft met 10 man spelen na een vroege uitsluiting van Vandenbroeck.

Op KV Kortrijk ging KV dan weer verdiend winnen met 0-1. Met nog 2 speeldagen voor de boeg moest KV op de vierde speeldag winnen van Denderleeuw. Het zat hen weer niet mee en ze speelden weer onverdiend gelijk. Het was een wedstrijd met een zee aan kansen voor de rood-gelen maar de aanvallers wisten die altijd de nek om te wringen.

De laatste wedstrijd op Turnhout was dus van geen enkel belang meer, maar KV ging daar toch nog winnen met 2-6. Zo eindigde Malinwa verdienstelijk op de 3de plaats met 10 punten en ging KV Kortrijk na 6 jaar in tweede terug naar eerste nationale.

2. Seizoen 1998-1999

Het tweede seizoen in tweede werd aangevangen met een verjongde groep van bijna allemaal Belgen, met aan het roer, trainer Rudi Verkempinck. Het was een jonge groep, met vele Mechelse jeugdspelers in. Velen dachten dat deze jonge, onervaren groep geen kans zou maken op promotie. Toch bewezen ze in het begin van het seizoen dat deze stelling niet waar was. Naarmate de competitie vorderde minderde het spektakel, wat ook te zien was aan de resultaten. Er moest iets gebeuren, want de titel was belangrijk. Dat bleek nog maar eens uit de vele speeches die we de voorbije maand op de nieuwjaarsrecepties van club en supportersfederatie mochten beluisteren.

Malinwa wou weer naar eerste. Malinwa moest weer naar eerste. Omdat een club als KV daar thuishoort, ja, maar ook omdat het verblijf in 's lands hoogste afdeling voor een provincieploeg als Mechelen levensnoodzakelijk is. Daarom dat iedereen in alle geledingen van de club zo goed als permanent bezig was met de promotie. En daarmee legt diezelfde iedereen de druk op de spelersgroep. Want uiteindelijk is het die groep die al die intenties moet trachten waar te maken.

En dit leek mis te lopen, want de motivatie was weg. Velen duidden, terecht of onterecht, trainer Verkempinck aan als de schuldige. Wat het ook mocht zijn, Verkempinck werd ontslagen, Gunter Jacob en Valère Billen werden aangesteld als hoofdtrainers en het spektakel keerde terug. Gevolg: KV haalde met een ongelofelijk inhaalmanoeuvre Antwerp, de toenmalige leider, weer in en stak 'de Great Old' zelfs voorbij om zo op de laatste speeldag, thuis tegen Deinze, met 5-0 kampioen te spelen.

3. Naar 2000

Het is dus gelukt KV komt terug naar eerste en dit hopelijk voor een lange tijd. Een nieuwe periode, een nieuwe start. De vraag is kan KV het ook, nu, in de eerste klasse, de befaamde Jupiler-liga het waarmaken. Aan de ploeg zal het niet liggen, vele van de kampioenenploeg blijven enkel Koen Caluwé en Jan Verlinden vertrekken. Als versterking haalde KV: Benny Debusschere, Fritz Emeran, Andrzej Rudy, Daniël Camus, Garreth Kusch en Chris Bruyninckx. Hopelijk maken zij, samen met de reeds bestaande kern en de vele jeugdspelers er volgend jaar een 'hel' van. Of om het met de woorden van Geoffrey Peytier te zeggen: "Welkom in de hel van Malinwa"

4. Terug naar tweede

Onder leiding van trainer Gunter Jacob kende KVM tijdens het seizoen 1999-2000 zeer weinig problemen. De goede start van het enthousiaste elftal was daar niet vreemd aan. Een juiste mentaliteit, gekoppeld aan technische hoogstandjes van balvirtuoos Joao Elias, maakten dat KVM een tijd lang tot de subtop behoorde! Na de winterstop werd er echter nog zelden gewonnen en zakten de rood-gelen verder weg in het klassement. Het seizoen werd beëindigd op een kleurloze elfde plaats.

Gunter Jacob werd om extra-sportieve redenen ontslagen en vervangen door de ons bekende Lei Clijsters.

Onze ploeg onderging een metamorfose : Met het vertrek van Tom Peeters (Sunderland) en Sven Vandenbroeck (Roda JC) verloor onze club twee van hun waardevolste spelers! Zij werden vervangen door spelers, die onze club een multicultureel gezicht gaven: Masahiro Endo uit Japan, Sören Hermansen uit Denemarken, Luis Guadalupe en 'wereldster' José 'Chemo' Del Solar! Onder druk van de slechte resultaten (slechte prestaties in de competitie; uitschakeling in de beker van België; ...) en het gemor van de supporters moest voorzitter Van den Wijngaert, Lei Clijsters de laan uitsturen. De vader van tennisster Kim werd vervangen door assistent-coach Valère Billen. Onze voorzitter gaf KVM met de kerstperiode in aantocht een leuk cadeau : Aad de Mos werd ingehaald als Technisch Adviseur! De toptrainer uit Den Haag hield grote kuis Achter de Kazerne: manager Ivan Buskens was kop van jut en werd met veel tam tam ontslagen. Dirk Gillis, Valère Billen, ... volgden!

De Mos begon meteen met de opbouw van een nieuwe technische staf en omkadering: Geert Lermyte werd aangesteld als manager, terwijl Barry Hulshoff en Fi Vanhoof het sportieve roer in handen namen. Ook zij kregen de kv-trein niet op het juiste spoor, zodat KVM, na een kort verblijf in de eerste klasse, degradeerde naar de tweede klasse, waar het slechts één doel voor ogen mocht hebben: direct promoveren naar eerste klasse!

5. Nieuwe promotie

Na een lang en slopend seizoen kon KV Mechelen terug de promotie naar eerste klasse afdwingen. Malinwa begon het seizoen schitterend met 34 op 36 en incasseerde pas op de negende speeldag z'n eerste tegendoelpunt. Toen op de laatste speeldag van het heenronde na een resem gelijke spelen ook de eerste nederlaag volgde werd trainer Barry Hulshoff meteen ontslagen. Depanneur Fi Vanhoof nam het roer over maar kon de terugval slechts gedeeltelijk beperken. KSV Ingelmunster, dat al het hele seizoen de eerste achtervolger was zag z'n achterstand op de Maneblussers steeds kleiner worden. Maar op de laatste speeldag kon in Bergen KVM dan toch de felbegeerde titel grijpen. Ondertussen had KV met enige moeite z'n licentie voor eerste klasse verkregen en werd er een financieel herstelplan opgesteld.

Yellow-Red KV

1. Vereffening

Het financiële herstelplan bleek niet waterdicht, want al van bij de start van het seizoen 2002-2003 waren er betalingsproblemen. De spelers staakten en het bestuur werd samen met voorzitter Willy Van den Wijngaert op de korrel genomen door de supporters. Deze extra sportieve problemen lieten zich ook voelen aan de resultaten. Begin november telde KV nog maar 2 overwinningen en bengelde het onderaan in het klassement. Willy Van den Wijngaert kon de druk, uitgeoefend op zijn persoon, niet meer aan en nam op 5 november ontslag. Sportief bereikte KV op 23 november een dieptepunt met een 9-0-nederlaag bij KRC Genk. Op zaterdag 7 december besliste het crisiscomité, onder leiding van Johan Willemsen, dat KV Mechelen in vereffening gaat. 's Anderendaags namen de supporters op KAA Gent emotioneel afscheid van de ploeg. De wedstrijd ging met 2-0 verloren, maar de supporters bleven een uur lang in het stadion zingen, want iedereen beseftte dat het de laatste wedstrijd Malinwa kon geweest zijn ...

2. De redding

De Brusselse advocaat Joan Dubaere werd aangesteld als vereffenaar. Hij ontsloeg direct al het vast personeel (35 spelers, 5 trainers en 9 medewerkers). Er werd onder leiding van Johan Timmermans een werkgroep 'vzw Yellow-Red KV' opgericht die moest proberen stamnummer 25 van de schrapping te redden. Ook mediafiguur Mark Uytterhoeven zegt z'n steun toe aan de werkgroep en samen met Piet den Boer en Fi Vanhoof opent hij een rekening waarop de supporters geldsommen van 1 000 euro kunnen storten. Op donderdag wordt beslist dat KVM z'n eerstvolgende wedstrijd (thuis tegen R. Antwerp FC) toch gaat spelen. Alex Czerniatynski werd de nieuwe trainer. Zijn ploeg bestaat uit enkele spelers van de A-kern die nog geen nieuwe club hadden gevonden, aangevuld met jeugdspelers. Zij tekenden allemaal een minimumcontract om de 2 resterende wedstrijden vóór de winterstop af te werken. Vrijdags traint deze groep voor het eerst samen. Op zaterdag 14 december vond de 'Mars van de Hoop' plaats. Een initiatief van supporter Patrick De Cleyn waarin duizenden supporters van de Botermarkt naar het stadion trekken. Malinwa wordt er gesteund door fans van verschillende andere ploegen die KVM ook niet willen zien verdwijnen uit de voetbalwereld. De wedstrijd wordt met een piepjong elftal met 0-2 verloren. Na de wedstrijd spelen er zich opnieuw hartverscheurende taferelen af in het stadion. Ook de volgende wedstrijd op R. Excelsior Mouscron wordt verloren (3-1), maar dan al is iedereen in de ban van de talrijke reddingsacties die werden opgezet. Tijdens de winterstop worden er tientallen activiteiten georganiseerd om geld in te zamelen. Op 10 januari werd in de Nekkerhal een heuse 'Nacht van Malinwa' gehouden. Daar werd onder andere de ploeg voor de terugronde voorgesteld. Malinwa kreeg van enkele clubs spelers ter beschikking om het seizoen met een iets ruimere kern te kunnen afwerken. Op dinsdag 21 januari deed de werkgroep een eerste bod op het stamnummer van KVM. Een week later liet vereffenaar Joan Dubaere weten dat het bod niet voldoende is. Op 12 februari volgde op een vergadering met spelersvakbond Sporta, de ex-spelers en ex-werknemers en de overnamegroep rond Johan Timmermans en Mark Uytterhoeven een nieuw voorstel. Ook dit voorstel werd niet aanvaard en er werd een afspraak gemaakt om op 26 februari een definitieve beslissing te houden. Deze dag gaat de geschiedenis in als de 'overlevingsdag' van stamnummer 25. In een ultieme vergadering gaan de ex-spelers en ex-werknemers akkoord met het percentage van hun achtsterallige lonen die ze uitbetaald zullen krijgen. De werkgroep van KVM kon deze mensen ongeveer 16 à 17 % van hun achterstallen aanbieden en dit werd door de mensen van Sporta voorgesteld aan de ex-KV'ers. De vergadering die in Elewijt plaatsvond en om 18u00 begon, werd door enkele honderden supporters buiten op de parking gevolgd. Samen met de supporters die in de kantine van het stadion in Mechelen zaten, werd het voor hun een lange en bange avond. Iets voor 22u00 kwam het verlossende nieuws dat KV Mechelen kan blijven bestaan. Het was Eric Viscaal die met de woorden 'jullie kunnen jullie cluppie behouden' voor een enorme vreugde-explosie zorgde. Het goede nieuws werd door de Malinwasupporters gevierd alsof er een nieuwe titel behaald werd.

3. Nieuwe start

's Anderendaags werd het overnamedossier binnengedaan bij de KBVB en op 24 maart keurt de controlecommissie van KBVB de overdracht van het stamnummer van KV Mechelen goed. KV moet het volgende seizoen in derde nationale met 9 minpunten starten. Het kreeg deze sanctie omdat KVM na de vereffening alleen de bondsschulden betaalde. Op 12 april werd deze beslissing ook goedgekeurd door het Uitvoerend Comité van KBVB en krijgt de vzw Yellow-Red KV het stamnummer terug in eigen handen. Mark Uytterhoeven wordt voorlopig voorzitter van de club. Enkele weken later stelt KVM het nieuwe bestuur samen en Johan Timmermans neemt het voorzitterschap over. Ondertussen doet de noodploeg van Alex Czerniatynski het onverhoopt goed. Met enkele overwinningen en gelijkspelen sprokkelt het nieuwe KVM meer punten dan iedereen had kunnen verwachten. Op zaterdag 24 mei neemt Geelrood met een 3-2-zege tegen R. Excelsior Mouscron langs de grote poort afscheid van eerste klasse.

4. Derde nationale

Voor het seizoen 2003-2004 had de club veel vraagtekens. De club voetbalde namelijk sinds de oprichting voor het eerst in derde nationale. Daarenboven moest KV starten met 9 minpunten en per periode met -3. Het elftal moest zich aanpassen aan het 'werkersvoetbal' van derde nationale en de supporters moesten wennen aan de beperkte infrastructuur van de tegenstanders. Na een aarzelende voorbereiding werd trainer Alex Czerniatynski gedegradeerd tot assistent en nam Zivica Kanacki de leiding over. Opnieuw kreeg KV verschillende spelers in bruikleen van eersteklasseclubs en Jan Verlinden keerde terug na z'n avonturen bij FC Twente, Lierse en Aalst. In de loop van het seizoen keerden ook Tom Peeters en Geoffrey Peytier terug naar hun vertrouwde nest in Mechelen. Ondanks de eersteklasse-ervaring van vele spelers kende KV een moeilijke competitiestart. Pas op de vijfde speeldag, toen KV onder massale media-aandacht en in een uitverkocht Oscar Vankesbeeck-stadion buur Racing versloeg, boekte Geelrood z'n eerste overwinning. Onder leiding van de debuterende Jean-Jacques Missé Missé bogen Sébastien Grégoire en Ersin Mehmedovic de 1-0-achterstand om. Nadien duurde het tot de winterstop

vooraleer KV van de degradatieplaatsen wegkwam. In de tweede seizoenshelft zette Malinwa, ondanks een 0-1-derbynederlaag, een mooie reeks neer en streed het nog even mee voor de eindrondeplaatsen. Uiteindelijk eindigde KVM op een zevende plaats met vijf punten meer dan stadsrivaal Racing. Het tweede seizoen in derde klasse startte de club met torenhoge ambities: Malinwa moest promoveren om als profclub te kunnen blijven bestaan. Om deze ambities kracht bij te zetten werd er serieus in de spelerskern gesnoeid en haalde het ervaren spelers uit eerste klasse zoals Patrick Goots, Dirk Huysmans en Bert Dhont. Zivica Kanacki keerde terug naar z'n positie van assistent-trainer en werd vervangen door Rik Vande Velde die werd weggeplukt bij Lierse.

5. Honderd jaar KV Mechelen

Ondertussen viert stamnummer 25 z'n honderdste verjaardag. Verschillende activiteiten worden georganiseerd: videoavonden, tentoonstellingen, cantus, galabal, ... Michel Preud'homme werd vóór Torreke Lemberechts en Roger Mergeay verkozen tot Speler van de Eeuw. Er verscheen een elf uur durende DVD en een boek over 100 jaar KV Mechelen. Op zaterdag 23 oktober werd een delegatie van de club op het stadhuis ontvangen en officieel gehuldigd. Supporters hielden die dag een mars van aan het stadhuis naar het stadion.

6. Terug naar boven

Tussen al de festiviteiten rond het 100-jarig bestaan door, moest KV Mechelen z'n favorietenrol in derde klasse proberen waar te maken. Het loopt echter niet van een leien dakje, heel de competitie moet KV achtervolgen. Wanneer er op de 24ste speeldag wordt verloren op het veld van Torhout en KV een week later op 15' van het einde nog 0-1 achterstaat tegen KV Turnhout lijken de titelkansen verdwenen. Wanneer Malinwa deze 0-1-achterstand in een sensationeel slot weet om te buigen in een 3-1-zege is de ploeg vertrokken voor een fameuze eindsprint. Op de voorlaatste speeldag kan het op het veld van R. Cappellen FC de titel grijpen, maar de druk is blijkbaar te groot en KV verliest de wedstrijd met 3-2 en moet op de laatste speeldag hopen op nieuw puntenverlies van datzelfde Cappellen. Zondag 1 mei 2005 zal een dag worden die geen enkele Malinwaër zal vergeten: zelf wint KV Mechelen vlot van Lyra, maar nadien moet heel Mechelen nog minutenlang wachten op het einde van de match tussen Denderleeuw en Cappellen. Spelers, trainer, bestuur en supporters hangen 4 minuten aan radio's gekluisterd tot de bevrijdende zin weerklinkt: 'KV Mechelen is kampioen!'. Cappellen kwam niet verder dan 0-0 bij Denderleeuw en KV Mechelen promoveert naar tweede nationale.

Bij de terugkeer in tweede klasse was het de bedoeling om eindelijk nog eens een rustig seizoen door te maken. KV vertoefde echter een gans seizoen in de onderste regionen van het klassement. Bij de winterstop stond KV op één na laatste en had het trainer André Wetzel al vervangen door ouwe getrouwe Zivica Kanacki. Hij parkeerde Malinwa op een veilige dertiende plaats. Al moest KV tot enkele speeldagen voor het einde van de competitie bikkelen om zich veilig te stellen van degradatie. Na dit kleurloze seizoen besliste de technische staf met de grove borstel door de selectie te gaan en haalde met Pieter Maes een ambitieuze trainer weg bij KFC Verbroedering Geel. Een aanpak die bleek te werken, want onder de nieuwe coach bracht KV fris aanvallend voetbal en draaide het een gans seizoen mee aan de top van het klassement. Malinwa moest alleen FC Verbroedering Dender EH, dat met een fenomenaal aantal van 77 punten kampioen werd, laten voorgaan en in de beker van België strandde Geelrood na stunts tegen Germinal Beerschot en Zulte-Waregem pas in de kwartfinales tegen AA Gent. De tweede plaats in de competitie gaf Malinwa recht op een ticket voor de eindronde. Samen met Antwerp, KV Kortrijk en eersteklasser Lierse mocht KV strijden voor een plaatsje in eerste klasse. KV Mechelen was in die eindronde veruit de sterkste ploeg: na de 0-0 op de openingsspeeldag bij Antwerp won het z'n 5 andere partijen. Al op de voorlaatste speeldag wist KVM de promotie binnen te halen: na een bloedstollende wedstrijd in het Guldensporenstadion versloeg Malinwa Kortrijk met 2-3 en keerde het na amper 4 seizoenen afwezigheid terug naar 's lands hoogste voetbalafdeling !

We're finally home

1. Opnieuw bij de elite

De Mechelse rentree in eerste klasse verliep niet van een leien dakje. KV voetbalde niet slecht, oogstte daarvoor lof, maar weinig punten en belandde op een degradatieplaats. Pas op de twaalfde speeldag pakte Malinwa z'n eerste overwinning. De kentering was er toen een week eerder al gekomen na een hoopgevend gelijkspel bij leider Standard. Die 4 op 6 zorgde voor vertrouwen en de ploeg sprokkelde voor de winterstop nog enkele belangrijke punten. Na Nieuwjaar legde trainer Pieter Maes op oefenkamp in Cyprus de basis voor een sterke terugronde. KV won bijna al z'n matches tegen de degradatiekandidaten en finishte zelfs op een knappe dertiende plaats. Vóór het seizoen ambieerde Maes 40 punten. Utopisch volgens vele kenners, maar de Limburgse coach behaalde wel mooi z'n doel.

Het tweede seizoen in de hoogste klasse wilde KV Mechelen bevestigen en liefst iets beter doen dan de voorbije campagne. Rekening houdend met het feit dat er door de competitiehervorming mogelijk 4 dalers zijn, zou het sowieso een zwaar seizoen worden. Zeker toen KV alweer z'n start miste, kwam het in de problemen. Een 7-1-pandoering op Anderlecht en een 1-2-nederlaag tegen rode lantaarn Roeselare leidde zelfs tot onrust en verdeeldheid bij de supporters. Maar net zoals vorig seizoen gaf een draw tegen Standard de spelers een boost en Malinwa won terug enkele plaatsen in het klassement. Toen KV in haar eerste wedstrijd na de winterstop Anderlecht uit de beker kegelde was de trein helemaal vertrokken. De ploeg zette een aardige reeks neer en wist zich al snel te verzekeren van het behoud. Toen Geelrood in de beker van België ook voorbij het stugge KV Kortrijk geraakte, stond KV plots in de halve finales. Tegenstander in die halve finale was 'zwart beest' Cercle Brugge. Ondanks de recente nederlagen tegen het team van Glen De Boeck rook Mechelen z'n kans, want Cercle was niet meer de revelatie zoals de ploeg van vorig seizoen. In Brugge kopte Bjorn Vlemminckx de 2-1-aansluitingstreffer binnen en zorgde alsnog voor een deftige uitgangspositie. Tijdens de terugmatch knokte KV zich in een kolkend 'Achter de Kazerne' op gelijke hoogte van Cercle. Na 120 minuten cupvoetbal moesten penalty's de doorslag geven. Het was Antun Dunkovic die de beslissende strafschop omzette en Malinwa naar de Heizel schoot. Een nieuw hoogtepunt voor het nog maar pas verrezen Yellow-Red KV Mechelen. Ondanks dat heel Mechelen zich focuste op de bekerfinale eindigde KV ondertussen in de competitie ook op een fraaie tiende plaats.

Tegenstander voor de finale was RC Genk. De Limburgse fusieclub ontgoochelde in de competitie en moest z'n seizoen redden met de beker, terwijl voor KVM alles mocht, maar niets moest. Op de dag van de finale kleurde heel Brussel Geelrood. Het was vooraf al een groot feest voor de duizenden Malinwafans. De wedstrijd zelf was er echter ééntje waarin het voor KV niet mocht zijn. Een snelle rode kaart en een dosis pech zorgde voor een 0-2-nederlaag. Maar Malinwa zou Malinwa niet zijn als dat toch niet gevierd zou worden: na de wedstrijd wachtte de selectie een warm onthaal op de Grote Markt in Mechelen waar ze nog is door duizenden supporters werd bedankt voor het prachtige seizoen.

De competitie 2009-2010 begon KV Mechelen voor het vierde opéénvolgende seizoen met Pieter Maes als trainer. Het was geleden van half de jaren '70 met Staf Van den Bergh dat een trainer 4 seizoenen op Malinwa aan het roer bleef. De nieuwe competitie was voor iedereen een kleine stap in het onbekende, want voor het eerst werden play-offs toegevoegd aan de competitie. De top-6 mochten strijden om de landstitel, de nummers 15 en 16 voor het behoud, en de rest speelde voor een barragematch om Europees voetbal tegen de nummer 4 uit de top-6.

In tegenstelling tot de vorige jaren kende de ploeg van Pieter Maes deze keer wel een goede start. Ondanks dat met Asare en Vlemminckx 2 sterkhouders waren vertrokken, stond KV de eerste 14 speeldagen bij de eerste zes die recht gaven op deelname aan play-off 1. Dan volgde echter een enorme dip waarin het slechts 1 punt puurde uit 8 wedstrijden en terugzakte naar plaats 11! Na Nieuwjaar ging het terug beter en Geelrood strandde op de zevende plaats. Een plaats die in het nieuwe play-off-systeem evenveel betekende als de veertiende. Want deze clubs begonnen met nul punten aan hun play-offs om nog een ticket voor Europees voetbal te kunnen bemachtigen. Terwijl alle aandacht naar play-off 1 ging leek Malinwa de ploeg die zich meest interesseerde aan play-off 2. Toch zeker in haar poule, na een 9 op 9 lag de groepswinst voor het grijpen. Op de laatste speeldag mocht KV zelfs met één goal verschil verliezen van KVC Westerlo, maar na een erg flauwe wedstrijd verloor het met 1-3 en wipten de bezoekers alsnog over Geelrood naar de eerste plaats. Ook in de beker presteerde Malinwa sterk, maar ook daar werd het 'net niet': Malinwa ging er in de halve finale uit tegen KAA Gent.

2. Post Maes-tijdperk

Op 11 mei 2010 maakte Pieter Maes bekend dat hij KV Mechelen ging verlaten. Het nieuws kwam als een donderslag bij heldere hemel. De trainer, die KV uit de kelder van tweede klasse had gehaald en er een stabiele middenmotor in eerste klasse van maakte, verhuisde naar KSC Lokeren Oost-Vlaanderen. Een verrassende keuze, vooral op sportief gebied! Maar de vrees om met KV moeilijk beter te kunnen doen dan voorgaande jaren, de uitdaging om opnieuw van nul aan een ploeg te kunnen bouwen, én het geld van Lokeren-voorzitter Roger Lambrecht, deden de Limburgse coach beslissen naar het Waasland te vertrekken.

Veertien dagen na het vertrek van Maes werd Marc Brys aangesteld als nieuwe trainer. Het profiel van de Antwerpse coach paste perfect bij KV want vier jaar eerder lag hij al in de balans met z'n voorganger om trainer te worden in Mechelen.

Met Ivens en Persoons waren ook weer 2 sterkhouders vertrokken. Toch kende de nieuwe trainer met z'n ploeg een blitzstart: met 12 op 12 prijkte het na 4 speeldagen mee aan de leiding. Malinwa bleef niet kop, maar draaide wel vlot mee in de top van het klassement. Pas na een resem uitgestelde wedstrijden viel KV uit de top-6. Na Nieuwjaar moest Malinwa 5 duels inhalen. Met zuinig voetbal sprokkelde Brys wel veel punten en een mooie

reeks zette de ploeg terug in de top-6. In het slot van de competitie gaf een vermoeid KV deze play-off 1-deelname nog uit handen. Het was een zware klap voor spelers, trainers en supporters: alweer was het een seizoen van net niet, alweer de zevende plaats, op 1 puntje van de felbegeerde play-off 1. In tegenstelling tot vorig jaar kon de ploeg zich niet meer opladen voor de minder interessante poules van play-off 2. Het speelde hierin dan ook geen enkele rol van betekenis.

In het tweede seizoen met Marc Brys als trainer moest KV alweer een sterkhouders laten gaan: Yoni Buyens vertrok naar R. Standard de Liège. Om het aanvallende compartiment te versterken haalde Malinwa met Kevin Vandenberg en Jaime Alfonso Ruiz 2 spitsen in huis die reeds bewezen hadden de goal te weten staan. Verder ging KV in zee met 2 Europese topclubs! Van Inter Milan werd Denis Alibec gehuurd en van FC Porto Sérgio Miguel Relvas de Oliveira.

Net als vorig jaar startte Geelrood furieus, na 4 speeldagen stond het alleen aan de leiding. Daarna ging het snel bergaf, na een 0 op 15 was de ploeg van Brys weggezakt tot net boven de gevarenzone. Vandenberg en Ruiz wachtten tevergeefs op hun eerste doelpuntje en de 2 vedetten van Inter en Porto konden zich niet integreren in de groep. Malinwa was te afhankelijk geworden van de doelpunten van Julien Gorius. Nadat het voor Nieuwjaar nog enkele broodnodige punten pakte, waaronder een 2-1-zege tegen leider RSC Anderlecht, kon KV op een tiende plaats de winterstop in.

Net zoals voorgaande jaren keerde Malinwa heel sterk terug uit de winterstage en pakte het met o.a. stuntzeges op Club Brugge (0-1) en tegen landskampioen Racing Genk (3-2) een mooie 9 op 9. Even leek de top-6 er nog in te zitten maar nieuwe nederlagen tegen KSC Lokeren Oost-Vlaanderen en Cercle Brugge KSV drukten deze ambitie snel de kop in. Het was duidelijk, KV Mechelen zou opnieuw in de minder aantrekkelijke play-off 2 moeten aantreden. Dit gaf Marc Brys en z'n team wel de mogelijkheid om optimaal toe te werken richting deze play-offs. Deze voorbereiding leidde echter tot niets en KV Mechelen eindigde na 6 slappe wedstrijden met 4 punten op de laatste plaats van de poule. Trainers en spelers werden bekritiseerd en toen de sportieve staf de evaluatie van het seizoen maakte werd Marc Brys en z'n assistent Urbain Spaenhoven ontslagen.

Met Harm van Veldhoven haalde KV Mechelen een trainer binnen die net zoals z'n voorganger ervaring had opgedaan in België en in Nederland. Zijn taak was om het vuur, dat toch wel verdwenen was, terug in de ploeg te brengen. Bij z'n vorige werkgever, Roda JC, plukte hij de Deense goalgetter Mads Junker weg. In diens kielzog kwamen nog 2 andere Denen over uit Nederland: Thomas Enevoldsen en Nicklas Pedersen van FC Groningen verhuisden eveneens naar Mechelen. Deze transfers moeten het vertrek van kapitein en topschutter Julien Gorius, die voor KRC Genk gaat voetballen, opvangen. Verder werd het contract van Kevin Geudens niet verlengd. De Kempenzoon, die inmiddels bij de ancients hoorde, vond (net zoals Jonathan Wilmet) onderdak bij het pas gedegradeerde KVC Westerlo. In zijn plaats kwam er met Steven De Petter ervaring en met Joachim Van Damme jong geweld bij de kern.